Informatieblad

voor het Nederlandstalig gebied van de

Priesterbroederschap St. Pius X

nr. 153 april 2000

Jubileumjaar van de Menswording

Heilige Willibrordus, bid voor de bekering van Nederland.

➪ **Gedachten bij het Vormsel p. 3**

➪ **Heer tot wie kunnen wij anders gaan? p. 14**

verschijnt maandelijks behalve aug. en jan.

- Antwerpen X -

Informatieblad
• Het tijdschrift van de hoop

Uitgeefster:
Priesterbroederschap
St. Pius X

Voor N E D E R L A N D:
Verantwoordelijke Uitgever:
Pater.E. Jacqmin,
Priorij St. Clemens,
Heuvel 23, 5674 RR Nuenen.
Voor uw g i f t e n :
giro-rekening 39 90 790
of ABN-Amrobank Nuenen,
rekening 44 53 58 076;
in België: PCR 000 - 0022356 - 46;
t.n.v. Stichting St. Jozef,
Heuvel 23, 5674 RR Nuenen.

Het Informatieblad wordt U op aanvraag ***gratis*** toegezonden.
Uw giften tot ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom:
ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X.
Gebruik daarvoor a.u.b. de hierbij ingesloten acceptgirokaart of overschrijvingsformulier.

Voor B E L G I E:
Priorij van
het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23,
B-2018 Antwerpen.
Voor uw g i f t e n :
Overschrijvingen aan
Priesterbroederschap H. Pius X,
Hemelstraat 23,
B-2018 Antwerpen
te storten op
bankrekening nr.
KB 406-2060911-59
ofwel
PCR 000-1664609-89.

De redactie is het niet altijd 100% eens met alle ingezonden stukken.

Dierbare lezers,

Ongeveer een jaar geleden hadden we in Gerwen een mooie Vormselplechtigheid. Naar aanleiding hiervan enige beschouwingen over het Vormsel en het kruisteken.

Er zijn enige reacties opgekomen in Nederland. Enige bekende personen die "hun kop willen uitsteken" om nog te redden wat er te redden valt in deze zwaarste kerkstorm: de heer Klaas Beuker richt nogmaals een oproep (pag. 14) en de actie van Prof. Rutten hebben we in maart al gepubliceerd in de rubriek "Actualiteiten".

Nederland krijgt dus enige waarschuwingen, aan het adres van het gezond verstand en van het geloof van de mensen van goede wil met hart voor O.L. Heer en zijn Heilig geloofsgoed (de Traditie).

Mochten we met vurigheid en trouw aan Onze Heer Jezus Christus dit Heilig Jaar beleven en vele genaden bekomen voor ons en ons arm Vaderland.

Een zalige paastijd toegewenst,

pater E. Jacqmin

HET KRUISKEN

't Eerste dat mij moeder vragen
Leerde, in lang verleden dagen,
als ik hakkelde, ongeriefd
Nog van woorden, 't was, te gader
Bei mijn handjes doende: "Vader,
Geef me 'en kruiske, als 't u belieft!"

'k Heb een kruiske dan gekregen,
Menig keer, en wierd geslegen
Op mijn kake, zacht en zoet...
Ach, ge zijt mij, bei te gader,
Afgestorven, moeder, vader,
't Geen mij nu nog leedschap doet!

Maar, dat kruiske, 't is geschreven
Diep mij in den kop gebleven,
Teeken van mijn erfgebied:
Die den schedel mij aan scherven
Sloege, en hiete 't kruisken derven,
Nog en hadd' hij 't kruisken niet!
23-3-1896

Gedachten bij het Vormsel en een aanbevelenswaardig oud gebruik

De indrukwekkende toediening van het H. Vormsel op 17 april 1999 deed mij denken aan nevenstaand gedicht van Guido Gezelle. Het aandachtig lezen ervan gaf mij de indruk, dat de vrome gewoonte die de dichter er in beschrijft ons er aan herinnert of althans zou moeten herinneren dat wij, die het H. Vormsel hebben ontvangen, daardoor de genade, de steun ontvingen om te kunnen voldoen aan de verplichting die ons bij het H. Doopsel is opgelegd, te weten een christelijk leven te leiden en standvastig ons geloof te belijden.

Velen kennen misschien nog dit gebruik of hebben het zelf in ere gehouden, een kruisje te maken op het voorhoofd van hun kinderen 's avonds voor het slapen gaan.

De gewoonte, daarbij een lichte kaakslag te geven - voorzover mij bekend alleen door de vader - is waarschijnlijk minder bekend. Toch bestond ook die enkele tientallen jaren geleden nog in de katholieke gezinnen in België en Nederland en vermoedelijk ook elders.

Gezelle leerde al heel jong het kruiske vragen 'hakkelend' en 'ongeriefd nog van woorden' zoals hij zegt.

Het kruisje op het voorhoofd doet mij denken aan de zalving met chrisma bij het Vormsel, die geschiedt in de vorm van een tot drie maal herhaald kruisteken waarbij dit ook uitdrukkelijk wordt gezegd: "Ik teken u met het teken van het kruis en ik vorm u met het chrisma van het heil, in de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Amen."

Ook in het gebed voor alle vormelingen, dat de bisschop uitspreekt alvorens de vormelingen één voor één het H. Vormsel toe te dienen, is in woord en gebaar sprake van Christus' Kruis. In de na het concilie gewijzigde tekst is zulks niet meer het geval en ook valt uit de tekst of uit enige toelichting niet af te leiden of de zalving gebeurt in de vorm van een kruisteken. Deze verandering is een wel zéér merkwaardige.

In de beruchte Nederlandse Nieuwe Katechismus van 1966 is in de tekst over het Vormsel nog sprake van één kruisteken, namelijk dat, hetwelk voorkomt in het gebed van de bisschop voor alle vormelingen, dat eindigt met de woorden '... en bezegel hen goedgunstig met het teken van Christus' kruis tot eeuwig leven."

Uit het overige deel van de (gewijzigde) tekst, die het verloop van de toediening beschrijft, valt evenmin als uit die van de Katechismus van de Katholieke Kerk af te leiden of de zalving gebeurt in de vorm van een kruisteken. Ook in laatstgenoemde tekst is namelijk géén sprake van of enige verwijzing naar het kruisteken. Opvallend is wel dat de nieuwe tekst grote overeenkomst vertoont met die van de vormseltoediening in de Russisch-orthodoxe kerk. Ook daarin wordt geen kruisteken genoemd en is er geen verwijzing naar. (K.K.K. nr. 1300).

Bij de toediening van het Vormsel in 1991 in een parochiekerk in een der Belgische bisdommen werd in de voorafgaande geloofsbelijdenis, gezongen in de vorm van vraag en antwoord, aan de vormelingen gevraagd: "Geloof jij in Jezus Christus, zijn eniggeboren Zoon en onze Heer, geboren uit de maagd Maria, die geleden heeft, gestorven is en begraven, die uit de dood is opgestaan en zit aan Gods rechterhand?"

Antwoord: "Ik geloof in Jezus Christus Zoon van God, en Mensenzoon die verrezen uit de doden ons bevrijdt uit alle dood. Ik geloof in Jezus Christus: levend Woord en levend Brood." Hier dus niet: 'gekruisigd' noch in de vraag, noch in het antwoord.

Op de lagere school, die van vroeger (!), werd al geleerd, dat het Vormsel een blijvend merkteken geeft. Ook Gezelle zegt - en het is alsof hij zijn grote dankbaarheid uitspreekt voor wat zijn ouders hem in 'het kruiske' hebben nagelaten -

"Maar, dat kruiske, 't is geschreven
Diep mij in den kop gebleven,"

Ofschoon het natuurlijk geen sacrament betreft, beschouwt hij het kruisteken van zijn ouders op dezelfde wijze als de gevormde (het kruisteken van) zijn vormsel met de daaraan verbonden consequentie behoort te zien.

"Die den schedel mij aan scherven
Sloege en hiete 't kruisken derven
Nog en hadd' hij 't kruisken niet!"

Het kruisteken is geen voorwerp dat geroofd kan worden. Het geschreven, ingekerfde kruisteken is 'gebleven' zoals het merkteken van het Vormsel.

Duidelijk geeft de vrome priester te kennen dat hij het kruisteken "Teeken van mijn erfgebied" zal verdedigen, al zou hij er de marteldood voor moeten ondergaan!

Wie een beetje op de hoogte is van de huidige toestand weet, zo hij het al niet zelf ervaren heeft, dat de noodzaak het kruis te verdedigen in onze dagen waarschijnlijk nog groter is dan in de tijd van Gezelle. Daarvoor is echter kracht nodig. Die kracht gaat uit van het Kruis zelf.

In een preek over de traditionele Liturgie, gehouden op 1 maart 1997 voor meer dan duizend mensen, zegt p. Ignatius Harrison, overste van een Oratorium in Londen van het kruisteken het volgende:

"In de stilte van de canon worden de uiterlijke tekenen van de liturgische handeling nog indrukwekkender, de kniebuigingen, de gebaren die de celebrant met zijn handen maakt, de talrijke kruistekens over de offergaven. De veelvuldige kruistekens gemaakt over de offergaven na de consecratie zijn even belangrijk - en ik durf zelfs zeggen belangrijker nog - dan die er voor. Eenmaal dat het brood en de wijn veranderd zijn in Christus Zelf, tekent de Kerk ze herhaaldelijk met het kruisteken, wel te verstaan niet om deze te zegenen, want alle zegening die mogelijk is is al gebeurd in het wonder van de transsubstantiatie. Neen, die kruistekens betekenen en herinneren er aan, dat de offergaven de materie van het offer zijn, het lichaam en het bloed zelf, die op het Kruis geofferd zijn, voortaan verheerlijkt en waarachtig tegenwoordig op het altaar.

Ik ben er van overtuigd dat door het weglaten van de kruistekens na de consecratie wij het gevaar lopen ons geloof in de identiteit van het Misoffer en het Kruisoffer te zien verzwakken. In de stilte van de canon wordt de totale identiteit uitdrukkelijk bevestigd: de gebaren van de celebrant verkondigen inderdaad het kruis met evenveel kracht als woorden."

Een welsprekend getuigenis van de kracht die uitgaat van het Kruisteken!

De kracht om van het Kruis te getuigen, om ons geloof standvastig te belijden krijgen wij in het Vormsel.

Ook de in 1994 overleden Prof.Dr. F. van der Meer liet daaromtrent in zijn bekende Catechismus geen misverstand bestaan. "Is het doopsel" schrijft hij "de geestelijke verwekking, het vormsel is de was tot geestelijke volwaardigheid; daarom heet het voltooiing: het is de Pimksteruitstorting van den Heiligen Geest; de christen wordt er volwassen door en als geestelijk meerderjarig; en hij ontvangt kracht om met vurige tong te getuigen en zijn geloof standvastig te belijden; ook ontvangt hij als een instinct voor de waarheid, en de juiste erkentenis van zijn Heer, de Kerk en de Schrift, zoals de apostel schrijft: Gij hebt de zalving van den Heilige en bezit alle kennis. Het bindt hem onwankelbaar aan Christus, zalft hem, drukt Zijn zegel op hem, en legt de waarborg van den Geest in zijn hart. (2 Cor. 1; 21-23) Het is" zegt de auteur "als de ridderslag van den Geest en een innerlijke adeling; het uiterlijk teeken, - handoplegging en zalving met allerkostbaarste olie op Witten Donderdag gewijd, onder woorden die den vormeling Christo toeëigenen - geeft dat sprekend aan.

In het Westen zegt de bisschop: Ik teeken u met het teeken des kruises en sterk u met het chrisma des heils in den naam des Vaders en des Zoons en des heiligen Geestes - hij wrijft hem in als een athleet, en geeft hem een lichten kaakslag om hem te vemanen dat hij om Christus' wil veel zal moeten verduren en bidt voor hem dat hij vroom mag blijven en zijns Heren dienaar te aller stond."

"... als de ridderslag van den Geest en een innerlijke adeling", waarvan de zalving en de woorden van de bisschop het teken zijn. "een lichte kaakslag" om de vormeling te vermanen aldus prof. van der Meer.

Gezelle noemt de kaakslag van zijn vader 'zacht en zoet'.

In de Nederlanse Nieuwe Katechismus was weliswaar nog sprake van een lichte kaakslag, maar de bisschop zou daarbij zeggen: "Vrede zij u". Kan dat een verwijzing naar de ridderslag zijn?

De monniken van de Abdij van Affligem waren van mening dat men het 'aanraken' van de wang door de bisschop niet moet zien als een kaakslag, die zou betekenen dat de gevormde tot ridder is geslagen in Christus' dienst. Zij zien er een overblijfsel van de vredeskus in en verwijzen daarvoor naar kerkelijke voorschriften van Hippolytus uit de derde eeuw. Ook de K.K.K. zegt dat de ritus van het sacrament wordt afgesloten met de vredewens en geeft dezelfde verwijzing. Volgens deze Katechismus zou de vredewens de kerkelijke gemeenschap met de bisschop en alle gelovigen aanduiden.

Deze laatste verklaringen verschillen onderling van elkaar en bovendien wijken ze alle drie helemaal af van die welke prof. van der Meer geeft, die eeuwen oud is en waarop het gedicht van Gezelle gebaseerd lijkt te zijn.

Ofschoon al sinds tientallen jaren een 'aggiornamento' nauwelijks of niet op weerstand gestuit zou zijn, heeft de eminente geleerde, prof. van der Meer, nooit een aanvulling, wijziging, of herziening, op welk punt dan ook gegeven van zijn op verzoek van Kardinaal de Jong geschreven Catechismus, noch - voorzover bekend - blijk gegeven van plannen dienaangaande. Wel blijkt uit een artikel in het Katholiek Nieuwsblad van 26 augustus 1994, geschreven bij gelegenheid van zijn overlijden, dat hij de toestand op religieus gebied somber inzag.

De verklaring van de kaakslag als vredewens, in de derde eeuw was wellicht zinvol, maar wij mogen aannemen, dat toen óók gewezen werd op de door het Vormsel gegeven genade, die nodig is om het geloof standvastig te belijden.

De aanduidding van de verbondenheid met de bisschop (en alle gelovigen) zoals de K.K.K. die geeft,moet op veel plaatsen, althans in België en Nederland wel vreemd aandoen. Immers waar enerzijds het aantal bisdommen uitgebreid werd en daarmee uiteraard het aantal residerende bisschoppen, de verplaatsing-

smogelijkheden sterk zijn toegenomen en het aantal vormelingen sterk is afgenomen, mede door het stijgend aantal niet praktiserende katholieken, daar blijkt in steeds meer gevallen het sacrament niettemin niet meer door de bisschop zelf te worden toegediend, doch door een door hem gemachtigde priester.

"In het Oosten is", aldus prof. van de Meer in zijn Catechismus, "de priester gewoonlijk bedienaar".

In de (afgekeurde) Nederlandse Nieuwe Katechismus lezen we niettemin:

"Het feit dat het vormsel alleen door de bisschop gegeven wordt (behoudens in stervensgevaar, in welk geval ook de pastoor of de rector van het ziekenhuis mag vormen) heeft een diepe zin: de bisschop is de door God geplaatste geestdrager en de eigenlijke bedienaar van de sacramenten" (blz. 303 - 304).

De vergelijking van de kruistekens bij de toediening van de sacramenten of bij de zegen van de priester in het algemeen met 'het kruiske' van Gezelle gaat natuurlijk maar ten dele op. Het laatste is immers het kruisteken van de leek. Maar het heeft z'n eigen grote voordelen.

Waar de leek in talloze gevallen de geestelijke bijstand van de priester moet ontberen, daar is bijstand door het kruisteken mogelijk, hetgeen ook van sacramentaliën gezegd kan worden. Deze laatste kunnen ons echter ontnomen worden. Ket kruisteken maken, het kruisje dat we van onze ouders kregen, niemand kan het ons roven.

"Die den schedel mij aan scherven
Sloege, en hiete 't kruisken derven,
Nog en hadd' hij 't kruisken niet!"
aldus Gezelle.

Het eerbiedwaardig gebruik dat de dichter, met bijna tastbare dankbaarheid aan zijn ouders memoreert, kan dan ook niet krachtig genoeg aanbevolen worden.

Beter dan wie ook beseffen de vijanden van het kruis de kracht die van het Kruis uitgaat. Dat blijkt wel duidelijk uit de steeds heviger wordende bestrijding, naar gelang plaats en omstandigheden publiek of geruisloos!

Als we dan bij Gezelle lezen "Vader, geef me 'en kruisken als 't u belieft!" dan wil dat niet zeggen, dat de dichter van mening is, dat het 'kruisje geven' uitsluitend aan de vader is voorbehouden.

In zijn 'Kerkhofblommen', geschreven bij het overlijden van een achttienjarige student van het klein seminarie te Roeselaere zegt hij bij de beschrijving van de begrafenis ondermeer: "Het Kruis was voor eene laatste maal in het graf tot op de kiste gedaald en had daar driemaal een teeken van zaligheid geteekend. Zoo teekende Moeder uw voorhoofd weleer en streelde met het Kruis uw oogskens toe, wanneer zij u - hopende Moeder - al bidden en zingen in slape had gezongen, in uw aldereerste kindsheid, gij die nu ligt en slaapt in den schoot der aarde".

En wie mocht denken, om wat voor reden dan ook, van 'het kruiske' verstoken te moeten blijven, vergist zich. Voor hem of haar is er "Het Kruiske van mijn Moeder...!" De herkomst is mij onbekend.

"Het Kruiske van mijn Moeder...!"

Maria, schrijf 'n kruisje,
*op het **v o o r h o o f d** van uw kind,*
dat zich misschien vandaag nog
in groot gevaar bevindt.

Maria, schrijf 'n kruisje,
*mij op de **l i p p e n** neer;*
dan is mijn woord vol liefde,
en doet het niemand zéér.

Maria, schrijf 'n kruisje,
*op '**t h a r t** dat voor U slaat;*
dat vaak 'n zucht van liefde
naar Jezus-Hostie gaat!

Dat kruiske van mijn Moeder,
dat geeft mij hemels licht,
doet mij met liefde brengen
*de offers van mijn **p l i c h t.***

"Moeder Maria- ik ben helemaal van U!"

Literatuur:

1. Zuid en Noord, Bloemlezing. Eerste deel Desclé de Brouwer en Co. 1919.
2. De Nieuwe Katechismus. Geloofsverkondiging voor volwassenen. 1966. Paul Brand Hilversum e.a.
3. Katechismus der Katholischen Kirche. Oldenburg Benno Paulusverlag Veritas 1993.
4. Tekst van de toediening van het Vormsel in een parochiekerk van een Belgisch diocees. 12 mei 1991.
5. La Lettre d'Oremus revue trimestrielle Avril - Mai - Juin 1997. Montrouge.
6. F. van der Meer. Catechismus. Het Spectrum. Utrecht 1941.
7. Katholiek Nieuwsblad, 26 augustus 1994.
8. Het Heilig Vormsel. Liturgisch Propagandawerk Abdij Affligem-Hekelgem. 1955.

R.D.

St. Clemenskerk te Gerwen
In deze kerk zal van 9 april tot 7 mei een replica van de Lijkwade van Turijn worden tentoongesteld.

Het Innerlijk Leven van de Heiland als Kind

Vanaf het eerste ogenblik van zijn geboorte tot aan zijn besnijdenis

Jezus spreekt tot de abdis Maria Cecilia Baij (1694 - 1766)

Dit jaar gedenken we de 2000ste verjaardag van Onze Heer Jezus Christus' conceptie, geboorte en kindsheid, van het moederschap van Maria en het voedstervaderschap van St. Jozef. De HH. Evangeliën geven ons een heel kort verhaal van de gebeurtenissen. Om iets méér te zeggen in dit jubeljaar, vonden we de eeuwenoude teksten van de abdis Maria Cecilia Baij (1694-1766) interessant genoeg voor publicatie, temeer daar ze volkomen in overeenstemming zijn met de H. Traditie en vooral omdat ze de kennis, liefde en devotie tot het H. Hart krachtig kunnen doen toenemen. Deze tekst bezit al eeuwenlang verscheidene goedkeuringen en aanbevelingen van de kerkelijke overheid.

Opmerking vooraf: dat onze Heer Jezus als ongeboren en pas geboren kind kon denken als een volwassene komt door de in zijn ziel ingestorte kennis. Van zijn hersenen kon Hij nog geen gebruik maken zoals iedere gewone baby, maar zoals Adam en Eva had ook Hij een niet in de hersenen maar in de ziel ingestorte kennis.

Toen de dag van mijn geboorte was aangebroken, leed Ik onbeschrijfelijk als Ik de ontberingen van mijn geliefde Moeder zag. Het was de bedoeling van mijn Vader, dat Ik zo arm moest geboren worden, dat Ik niet in een huis het licht van de wereld mocht ontwaren. Een ellendig hok, een nachtverblijf voor dieren was voor mij bestemd. Alles ontbrak, wat normaal bij een geboorte noodzakelijk was.

De reis naar Bethlehem. Byzantijnse meester, 14 e eeuw.

Die vernedering en uiterste armoede aanvaardde Ik uit vrije wil, en ook het decreet van keizer Augustus, dat door toedoen van mijn Vader geopenbaard werd tegen de tijd dat Ik moest geboren worden. Bij deze zo grote vernedering en bij het grote leed van mijn lieve Moeder dacht Ik, wilde Ik en leed Ik het volgende:

Eerst aanbad Ik de Goddelijke schikkingen en onderwierp mij vrijwillig aan alles wat mijn Vader besloot. Uiterst gewillig volbracht Ik zijn wil en Ik verheugde mij, dat mijn eeuwige Vader het zo beval.

Wat een smart leed ik, toen Ik mijn Moeder zag rondlopen op zoek naar een herberg. Maar nergens liet men haar binnen. Doodmoe en uitgeput van de verre reis vond zij tussen haar kennissen niemand, die haar onderdak wilde geven; ja, zelfs niet een verfrissing of wat eten wilde men haar geven. Welk leed mij deze ondankbaarheid veroorzaakte, is niet gemakkelijk te begrijpen door een menselijk verstand. Ik leed pijn, omdat Ik zag, wat men mij aandeed; maar nog meer leed Ik om het leed van mijn Moeder.

Bij deze gelegenheid bad Ik tot mijn Vader en offerde Hem mijn smart op als boete voor al de ondankbaarheid, waaraan zich mijn broeders en zusters schuldig maken. De Goddelijke goedheid van mijn Vader klopt op de deur van hun hart en vraagt om onderdak en zij, stug en ondankbaar, laten Hem in de kou staan. Liever willen zij onderdak bieden aan de helse vijand dan aan hun Schepper.

Ik smeekte de Vader, of Hij, in zijn welbehagen, om deze door mij met zo grote berusting in zijn Goddelijke wil gedragen smart, wilde doorgaan met hun harten om onderdak te bidden. Of Hij nooit zou willen ophouden en er niet vroeger van afzien, tot zij Hem geheel het bezit van hun hart hebben aangeboden.

De mensen die aan mijn Vader de toegang tot hun hart ontzeggen, bekomen een straf die beantwoordt aan hun hardvochtigheid: Wanneer zij mijn Vader zoeken, zullen ze Hem niet meer vinden. Ik smeekte de Vader, hun straf uit te stellen, ja tot aan het einde van hun leven en gedurende hun leven verder te gaan met aan te kloppen.

Maria en Jozef klopten op iedere deur van de stad Bethlehem. Zij werden daarin niet achteloos, noch hielden er mee op voor het einde van de dag. De bewoners van Bethlehem ontzegden hun echter de toegang en zo waren zij van de genade beroofd, de Messias op te nemen. Ook later werden zij niet meer waardig geacht, Hem in hun huizen te herbergen.

Mijn Vader had vreugde aan mijn gebed en toonde zich bereid, alles te doen, waarom Ik Hem gebeden had. Inderdaad geschiedde het volgende: de Goddelijke Vader verlaat de mens nooit, zelfs wanneer hij schuldig is aan zware zonden. Altijd spreekt Hij tot het hart van de zondaar: "Offer Me uw hart!" Hij verklaart zich bereid, altijd aan de poort van zijn hart te staan en aan te kloppen. Hij zegt: "Ik sta aan de deur en klop".

De hardvochtigheid van de inwoners van Bethlehem

Terwijl mijn lieve Moeder rondliep om minstens een kleine herberg te vinden, sloeg Ik met het zo wakkere oog van mijn ziel de hardnekkigheid en hardvochtigheid van deze ondankbare harten gade. Mijn Vader liet niet na, hun in te fluisteren, dat ze mij onderdak moesten verlenen. De aanmoedigingen sloegen echter geen bres in hun harten, die helemaal met wereldse zorgen bezet waren.

Ik bad tot mijn Vader, of Hij hun in zijn welbehagen die grote ondankbaarheid en hardvochtigheid zou willen vergeven; vooral omdat zij van het verborgen geheim niets afwisten. Mijn Vader had welgevallen aan mijn gebed. Hij nam het aan, vergaf de inwoners hun onbeleefdheid en liet mijn geboorte op hun gebied toe, weliswaar buiten hun woonsteden, ook al hadden zij dit niet verdiend. Hij deed dit omwille van mijn gebed en omwille van de realisatie van de Goddelijke beloften.

Jezus bidt de Vader om zijn zegen en zijn welbehagen

Toen mijn Moeder dat ellendig en vuil hol binnenging, aanbad Ik mijn Vader, zegde Hem dank en loofde zijn wonderbare schikkingen. Terwijl Ik op het punt stond, in het licht te komen en de duisternis van de maagdelijke schoot te verlaten, zag Ik heel mijn ellende en mijn grote armoede. Ik zag mij door iedereen verworpen en in een ellendige stal gebracht.

Diep bedroefd en vol smart over de ondankbaarheid van mijn volk zei Ik tot mijn Vader voor de geboorte: "Zie, mijn liefste Vader, het uur van mijn geboorte is gekomen, Ik bid U, vooraleer Ik aan het licht kom, mij daartoe verlof te geven en mijn ziel te zegenen, die Gij tot uw grote verheerlijking en tot verlossing van de wereld geschapen en met het eeuwig Woord verenigd hebt.

Zegen mijn mensheid. Het beviel U, haar door de kracht van de Heilige Geest met de uiterst zuivere druppels bloed van mijn lieve Moeder te vormen. Gij hebt U verwaardigd, mijn mensheid met de Goddelijke natuur te verenigen. Onverbreekbaar hebt Gij aan de Goddelijke natuur mijn mensheid als woning gegeven. Zegen al de bewegingen, die mijn met het eeuwig Woord verbonden menselijke natuur zal maken.

Zegen al de smart, die Ik zal dragen. Zegen al de werken, die Ik tot uw grotere glorie en tot zaligheid van het mensengeslacht zal doen. Ik betuig U plechtig, o geliefde Vader, die onverbrekelijk zijt met mij: Ik ben van plan geen adem te halen, geen stap te doen, geen woord te spreken, geen blik te werpen, die niet zou beantwoorden aan uw Goddelijk welgevallen en niet zou strekken tot uw grotere eer.

Gij ziet, geliefde Vader, welk onderdak de wereld mij voor mijn geboorte heeft bereid. Gij ziet de ondankbaarheid van mijn broeders en zusters. Ik bid U, geliefde Vader, wil in uw welbehagen als vergelding voor deze ondankbaarheid hun de eeuwige zaligheid bereiden, opdat ze vanuit dit sterfelijk leven tot het eeuwig leven zouden geboren worden. Die zaligheid verlang en beoog Ik voor hen te verwerven door mijn bitter lijden en sterven. Aanvaard, geliefde Vader, dit leven en deze goede wil, die Ik voor mijn broeders en zusters koester. Zegen mij, zegen ook al de mensen, die mij zullen nabootsen en mijn schreden volgen. Toon u aan al dezen als een liefdevolle Vader!"

De zegen van de Vader

Na dit gebed zegende mijn Vader mij op een wonderbare manier. Het was een andere zegen dan die,welke Izaäk aan zijn zoon Jakob gaf. De zegen van Izaäk bestond uit tijdelijke goederen, de zegen van mijn Vader hield verband met het verwerven van de eeuwige goederen en met het winnen van de zielen van mijn broeders en zusters. Jakob werd door zijn broeder Ezau gehaat; mijn broeders haatten mij ook en vervolgden mij tot de dood. Voor Jakob was het geschenk, dat hij aan zijn broeder schonk om zijn vriendschap te bekomen, zeer nuttig; mij echter baatte het niet, dat Ik mijzelf tot geschenk maakte, Ik, die de hoogste gave ben.

Ik wilde door opoffering van mijn leven het Joodse volk, deze waarlijk ontrouwe en ondankbare broeders, bekeren. Hoezeer heeft mij zulk een grote hardvochtigheid en verstoktheid bedroefd! Voor mij was het een kleine opluchting, te zien dat veel van mijn broeders en zusters, alhoewel ze niet tot het uitverkoren volk behoren, zich met mij zullen verenigen en een echte vriendschap met mij sluiten. Zij zullen mijn

geloof en mijn leer aannemen en mij navolgen op de weg van het lijden en van het kruis.

Jezus bidt om genade voor zijn Moeder

Nadat Ik de vaderlijke instemming bekomen had en de Goddelijke toestemming voor mijn geboorte bemerkte, bad Ik tot de Vader, opdat Hij in zijn welbehagen aan mijn Moeder een beloning zou geven voor het zeer aangename onderkomen dat zij mij negen maanden lang in haar schoot geboden heeft. Mijn Vader willigde mijn gebed in met al zijn liefde en goedheid. Hij bracht mijn Moeder in een hemelse verrukking. Hij gaf haar de genade, de Godheid in heel zijn volmaaktheid te kunnen aanschouwen. In zijn almacht zorgde Hij er voor, dat haar ziel daarbij ook niet verheerlijkt en opgenomen werd in de hemelse zaligheid, maar bekwaam bleef, na deze zo verheven vervoering terug te keren naar haar eigen zintuigen. Dit zalig "aanschouwen" van Maria was wonderbaar en in dit "aanschouwen" verbleef de ziel van mijn lieve Moeder. Zij was van nu af aan vervuld met grote genade en volmaaktheid.

Mijn Vader vroeg aan mijn Moeder, welk loon zij verlangde, omdat zij mij, zijn geliefde en eniggeboren Zoon onderkomen geboden had. Mijn Moeder vernederde zich diep en antwoordde: "Alles, wat zich in mij bevindt, o Vader, is uw geschenk! Daarom komt mij geen loon toe. Daar echter uw Goddelijke vrijgevigheid ten aanzien van mij zich zo kwistig en genadig openbaarde, wens ik voor mij zoveel genade en kracht, dat ik mijn Zoon, het mensgeworden Woord, volkomen kan nabootsen. Ik bid U ook, Vader, dat ik al het lijden, dat mijn Zoon voor de zaligheid van het menselijk geslacht zal lijden, mee kan lijden. Geef mij kracht en moed, dat ik dapper al de zwaardsteken kan verdragen, die mijn hart moeten doorboren."

Mijn Moeder was hoogst gelukkig en bescheiden dankte zij opnieuw de eeuwige Vader voor de grote genade, omdat Hij haar tot Moeder van zijn eniggeboren Zoon uitverkoren heeft. Zij zegde Hem dank voor de gunst, omdat zij in haar lichaam zijn Zoon negen maanden lang mocht herbergen. Zij dankte voor al de genade, die zij gedurende die tijd van Hem bekwam. Zij offerde zich opnieuw aan Hem op en schonk zich totaal aan Hem en verklaarde, dat zij in alles de Goddelijke Wil wil verwezenlijken, mijn Moeder smeekte nadien mijn Vader om de genade, haar Zoon voldoende te kunnen voeden. Hij mag niet toelaten, dat zijn en haar Zoon hierbij onbehagen of leed moet ondervinden. Al de gebeden van mijn Moeder behaagden aan mijn Vader.

De geheimzinnige slaap van de H. Jozef

Terwijl mijn Moeder in die wonderbare extase was, werd de H. Jozef door slaap overmand. Die slaap was echter heel geheimzinnig en bewerkte, dat de geest van de H. Jozef geheel tot God verheven werd. De H. Jozef aanschouwde nu de Goddelijke verborgenheden en vooral het geheim van mijn menswording. Ik bad mijn Vader, dat Hij de H. Jozef al de moeite mag vergelden, die hij zich getroostte voor de zorg voor mijn Moeder en daardoor ook voor mij.

In het bijzonder mag Hij hem de tweestrijd vergelden, die hij door de twijfel over de gezegende toestand van zijn allerreinste bruid geleden had. Hij mag hem belonen voor de doorstane moeilijkheden op de tocht, alsook voor het leed, dat hij droeg, als hij door iedereen verstoten, gedwongen was, in deze ellendige hut zijn toevlucht te nemen. Mijn Vader zegende hem met nieuwe genade en hemelse geschenken.

De geboorte van Jezus

Terwijl mijn Moeder de Godheid genoot en Jozef deelnam aan de Goddelijke zaligheden en hemelse vertroostingen, kwam Ik op de wereld. Ik werd op een wonderbare wijze geboren. Mijn Moeder bleef de allerreinste Maagd en werd met genade overstelpt. Nadat Ik uit de maagdelijke schoot gegaan was, aanbad Ik diep gebogen mijn eeuwige Vader. Opnieuw zegde Ik hem dank en offerde Hem alles op.

Ik lag nu uitgestrekt op de grond en begon te wenen. Het geluid drong door in het hart van Maria en riep haar terug uit haar verheven vervoering. Maria en Jozef keerden terug tot de werkelijkheid, knielden neder en aanbaden mij. Wat grote vreugde hun harten smaakten, kan geen menselijk verstand begrijpen, tenminste de vreugde niet van mijn lieve Moeder, die met zo groot verlangen mijn geboorte had afgewacht. Hoeveel akten van aanbidding, van onderwerping, van opoffering, van nederigheid deed zij niet! En met welke gesteldheid, met welke liefde en hartelijkheid!

Alles nam Ik aan en offerde het op aan mijn Vader. Ik bezag haar met mijn lichamelijke ogen, maar nog meer hield Ik van haar met mijn hart en mijn welbehagen was met haar.

Tranen van genoegdoening

Terwijl Ik op de grond lag, vernederd, afgekeurd, door iedereen verlaten en van elke menselijke hulp verstoken, voelde Ik een zeer grote smart. Ik weende, omdat Ik zo ellendig en arm was. Ik bibberde van de kou, die mij bevroor. Alles offerde Ik op aan mijn Vader tezamen met mijn tranen als genoegdoening voor de zonden van het menselijk geslacht en vooral als boete voor de dwaze aandacht, die mijn broeders en zusters aan hun lichamen besteden. Zij kunnen niet verdragen, dat het wat ongemak of gebrek lijdt, niet enkel in noodzakelijke dingen, maar ook in overtollige.

Toen Ik mijn Vader na mijn geboorte had aanbeden, offerde ik die voor Hem zo aangename aanbidding ook op voor mijn broeders en zusters, vooral voor hen die, omdat zij nog niet tot de jaren van verstand gekomen zijn, niet in staat zijn Hem te aanbidden. Ik zegde Hem dank voor iedereen; want op deze leeftijd zijn zij niet in staat het zelf te doen. Mijn Vader nam alles genadigst aan en kreeg van mij voor hen zoveel aanbidding, dat, wanneer ze dadelijk na hun geboorte, dus voordat ze hun verstand konden gebruiken, zouden sterven, mijn Vader niet minder verheerlijkt zou zijn door al de goede werken, die Ik voor hen allen gedaan had.

Ook dan wordt mijn Vader door mijn aanbidding en dankzegging voor hen verheerlijkt, wanneer zij, nadat zij tot de jaren van verstand gekomen zijn, uit slordigheid of boosheid Hem niet liefhebben, loven, aanbidden en nalaten Hem dank te zeggen. En mochten zij zich blijven verzetten tegen de Vader, toch kunnen zij Hem de eer, die Ik Hem in het eerste ogenblik na mijn geboorte bewees, niet afnemen.

Als Ik zo ellendig op de grond lag, weende Ik. Ik was ontroostbaar door al

de zonden van mijn broeders en zusters. Ik zag, wat een grote heiligschennis en minachting het zondigen van de mensen voor mijn Vader is. Ik zag, dat over mij al de straffen moesten komen, om de onwil en de gramschap van mijn Vader, omwille van de boosheid van de mensen, te verzoenen.

Ik zei tot mijn Vader: "Liefste Vader! Hier is mijn lichaam, dat slechts in de wereld gekomen is, om die genoegdoening te geven aan de Goddelijke gerechtigheid, die Zij van mij wil hebben. Laad daarom op mij de tuchtigingen van uw toorn en onwil, die Gij tegen de zondaars hebt! Kijk, Ik ben bereid, U geheel de genoegdoening te geven, die uw gerechtigheid van mij verlangt. Ik neem dit alles op mij, opdat de zondaars zich zouden bekeren en leven! Ik wil al lijdend sterven, opdat mijn broeders en zusters waardig zouden worden, met U eeuwig in dat rijk te leven, dat Ik door mijn komen op aarde voor hen wil verwerven. Neem, Vader, mijn gebed aan en geef er genade voor! Maak, dat alle schepsels, die een goede wil hebben, zich tot U bekeren en eeuwig uw barmhartigheid verheerlijken!" Mijn opoffering beviel mijn Vader uitermate. Hij nam het aan met grote vreugde en beloofde mij, wat Ik Hem vroeg.

Jezus in de armen van Maria

Fresco 14de eeuw

Terwijl Ik op de grond lag, zei Ik tot het hart van mijn lieve Moeder het volgende: "Pak mij op, o dierbaarste Moeder, en neem in uw armen de eniggeboren Zoon van God en de gezegende vrucht van uw lichaam! Beschut en bewaak mij als het onderpand van de liefde van God tot de mensen! Houd mij vast als het handgeld van de menselijke verlossing. Dat de bijtende koude, die Ik lijd, de weerstand van uw ootmoed overwint, die u doet treuzelen om mij aan te raken. Dat uw moederliefde de eerbied en de onderdanigheid overwint, die gij voor de mensgeworden God voelt! Druk mij aan uw borst! Verwarm mij met de gloed van het vuur, dat in uw hart brandt. Liever wil Ik mij verwarmen aan de vuurgloed van uw hart dan aan een brandend houtvuur! Bedek mij met de armzalige doeken, die uw liefde reeds voor mij gereed gelegd heeft! Houd mij vast in uw armen, want Ik voel nu al smart, omdat Ik van u gescheiden ben!"

Door mijn innerlijke woord ontvlamde het verlangen van mijn lieve Moeder, om mij in haar armen te nemen. Hoe groeide nu haar liefde voor mij! Twijfelend tussen het verlangen, en de vrees en eerbied, die zij voor mij als haar God had, overwon zij de vrees, nam mij in haar armen en drukte mij als haar Zoon aan haar borst. Zij verwarmde mij meer met het vuur van haar liefde dan met haar lichamelijke warmte; immers het vuur van haar liefde was gloeiend van het vuur van Gods liefde.

Hoe groot de liefde en het gejubel was, waarmee mijn lieve Moeder mij in haar kuise armen nam, kunt ge besluiten: 1) uit de grote liefde, die zij voor mij als haar Zoon had; 2) uit het hoger inzicht, dat zij bezat en waardoor zij mij als haar God erkende; 3) uit het heftig verlangen, dat in haar hart smeulde, om mij als haar Bruidegom te omarmen. Toen zei ze mij op een zeer plechtige en verheven toon de woorden van de Heilige Schrift: "Daar vond Ik hem, die mijn ziel liefheeft. Ik houd hem vast en wil van hem niet scheiden" (Hooglied, III, 4). Zij sprak zo, niet omdat ze vreesde, mij ooit te verliezen; maar omdat zij mij, zolang Ik in haar schoot verborgen was, niet kon aanschouwen noch omarmen.

Hoe groot waren de lieftalligheden, die haar moederliefde mij, haar teergeliefde Zoon, bewees! Ook Ik beantwoordde met mijn liefde mijn lieve Moeder, ofschoon Ik bij haar nooit de terughoudendheid, die Ik in haar geest inprentte, wegnam, zodat zij mij steeds als haar God aanschouwde. Die reserve diende haar tot hulp, opdat zij haar ziel niet zou uitademen bij het genieten van die grotere zaligheid en welzijn. Zij zag in mij een ongeëvenaarde vriendelijkheid, liefde en lieftalligheid. Hierdoor beminde zij mij uitermate zeer. Tegelijk zag zij in mij een waardigheid, een majesteit en een terughoudendheid, die eigen is aan God. Daardoor ontstond in haar een daaraan beantwoordende hoogachting en ontzag. Dit matigde haar liefde wat, zodat zij haar leven niet verloor, wat anders zou gebeurd zijn, moest ze deze grote hoogachting en ontzag niet hebben.

Ik offerde dan aan mijn Vader al de liefdeblijken van mijn lieve Moeder op. Ik bracht Hem ook het bewijs van mijn liefde voor haar. O! Hoe dierbaar en aangenaam waren voor Hem de liefdesbetuigingen van die twee personen! Ik zei tot Hem: "Aanvaard, lieve Vader, die wederzijdse liefdesbetuigingen, die wij maken tot uw eer en glorie. Mogen zij dienen als vervanging voor de ondankbaarheid en de harteloosheid van mijn broeders en zusters ten aanzien van U; vooral voor de ondankbaarheid en hardvochtigheid, die bepaalde kinderen voor hun moeder hebben en bepaalde moeders voor hun kinderen. Tot uw groot misnoegen, kan dat zo erg worden, dat zij elkaar haten in plaats van beminnen." Alles beviel de Vader.

De tranen van Jezus en Maria

Gij moet weten, dat Ik zeer goed wist welke offers mijn Vader welgevallig waren en welke Hij van mij verlangde. In alles heb ik hem vreugde bewezen en wel op een wijze, dat Hij er volstrekt verzoend en tevreden mee was. Daarom stond Hij mij ook genadig toe en willigde goedhartig de verzoeken in, die Ik voor mijn broeders en zusters aan Hem richtte; want alles, wat Ik zei en bewerkte, alles deed Ik voor hen. De Vader verlangde vurig, iedereen zalig te zien, en dat iedereen goed gebruik maakte van mijn verdiensten en mijn verlossing.

Ik zag zeer scherp degenen, die van de eeuwige zaligheid zullen verstoken zijn. Voor hen leed Ik zeer grote pijn en dit lijden offerde Ik op aan mijn Vader als verzoening voor de verstoktheid, waarmee deze armzaligen leven. Blind zijn zij, beroofd van het geloofslicht en daardoor uitgesloten van de verlossing, zij hebben geen deel aan mijn verdiensten.

O! Ik was zo droef, omdat Ik zoveel zielen zag, die door hun eigen schuld geen profijt hadden van de verlossing en van al mijn grote verdiensten! Ik beminde hen als schepsels van mijn Vader en wenste hun echt al het goede toe. Ik ben toch in de wereld gekomen om hen zalig te maken! Ik smachtte ernaar, dat elke uitverkoren ziel met mij zou wenen. Mijn verlangen drong door in het hart van mijn lieve Moeder; en zij weende met mij. Daarover verheugde Ik mij in hoge mate, dat zij met mij haar tranen vergoot omwille van de ondergang van zoveel zielen.

Ik offerde aan mijn Vader de tranen en de smart op en bad Hem, dat Hij een gelijksoortige gezindheid zou geven aan al de uitverkoren zielen, vooral aan hen, die iets goeds kunnen doen voor deze blinde en ongelukkige zielen. Mochten zij die ongelukkigen helpen en hen de kennis van de ware God geven, hen naar het licht van het ware geloof voeren en hen deelachtig maken aan de verlossing, die door mij zo overvloedig bewerkt is; mochten zij niet van de eeuwige zaligheid beroofd worden door gebrek aan kennis van dat, wat het ware geloof leert.

Maria kust voor de eerste keer haar Goddelijk Kind

Als Ik zo in de armen van mijn lieve Moeder lag, hunkerde zij altijd meer naar datgene, wat voorbeeldig de heilige bruid aan de geliefde van haar hart zei: "O, dat hij mij toch liet drinken van de kussen van zijn mond!" (Hooglied, I,1). Als Ik haar hartewens zag, mij, haar geliefde Zoon, een kuise kus te geven en er eveneens een te bekomen, had Ik des te meer het verlangen, haar tevreden te stellen en die vreugde in ontvangst te nemen, die mij een zo rein, onschuldig en door mij zo geliefd wezen schonk. Ik willigde haar wens in en voelde mij buitengewoon gelukkig, dat Ik deze vreugde aan een zo waardig schepsel kon geven. Eerst nodigde Ik haar uit, om mijn aangezicht aan te raken met haar kuise lippen, mij haar heilige kus te geven en van mij de heiligste kus te ontvangen. Die uitnodiging liet Ik op allerliefste wijze in haar hart dringen. Nauwelijks had ze mijn innerlijke stem vernomen, of ze gaf dadelijk toe aan mijn liefdevolle uitnodiging en kuste mij tot haar vreugde. Ik beantwoordde haar kus met grote liefde, vulde haar hart met nieuwe genade en liet haar de zoetheid van die kuise kus smaken. Ook Ik voelde grote vreugde door de kus van mijn Moeder.

De eerste kus, die Ik aan mijn Moeder gaf, offerde Ik op aan mijn Vader tezamen met haar kus. Tezelfder tijd offerde Ik Hem al de blijdschap op, die Ik haar ziel liet smaken en die mijn mensheid ontving. Ik bad tot Hem, dat Hij daarom in zijn welbehagen dikwijls zijn Goddelijke zaligheden zou laten smaken door die onschuldige zielen, die er verlangend om bidden. Dat Hij ze eerst zou uitnodigen om het Goddelijke te smaken. Inderdaad had Hij zijn geneigdheid, om dit Goddelijk genot te verlenen, getoond door de uitspraak van de koninklijke profeet: "Smaak en verheug u, hoe goed de Heer is!" (Psalm 33, 9). Mijn vader was buitengewoon tevreden met dit offer en gebed en stemde alles genadigst toe. Zo zijn de God minnende zielen in staat, de zoetheid en de lieftalligheid van God te genieten. Inderdaad ervaart dit de ziel, die er naar smacht.

Jezus en Maria ontzegden zich vaak de vreugde van een kus

Gij moogt niet denken dat Ik het genoegen, dat Ik en mijn lieve Moeder bij het kussen hadden, vaak toeliet. Omdat Ik mij wilde onthouden van alles wat mij troost kon brengen, ontzegde Ik mij juist dit genoegen, dat mij uitermate troostte. Zeer zelden gebeurde tussen ons beiden deze akte van wederzijdse liefde.

Ik zag het groot verlangen van mijn Moeder en daardoor ontstond er in mij een zeer hevig verlangen, niet enkel haar tevreden te stellen, maar ook om zelf de zoetheid van haar kuise kussen te smaken. Dit zo groot verlangen bedwong Ik echter en zag af van het kussen, alhoewel dit kussen volslagen heilig was. Als God was Ik geneigd, mijn schepsels vreugde en troost te schenken. Als mens had Ik de neiging, van hen troost te ontvangen. Ik offerde dit zich ontzeggen van te kussen, wat mij groot leed bezorgde, aan mijn Vader op als boete voor de vele en zware beledigingen, die Ik van de mensen ondervond.

Zo vaak Ik mij door mijn Moeder liet kussen en Ik haar kuste, liet Ik haar in haar hart de kus van de verrader Judas voorvoelen en de vele slagen en bespottingen, die Ik in mijn Goddelijk gelaat moest ontvangen. Hierdoor verminderde Ik de zaligheid en de vertroosting, die wij bij het kussen smaakten. Mijn Moeder dacht aan de bespottingen, die men mij ging aandoen. Ik dacht aan de ondankbaarheid van hen, die mij zullen verachten en verraden. Zo was de vreugde altijd vermengd met de bittere gedachten aan mijn toekomstige lijden.

Gewikkeld in doeken

Nadat mijn lieve Moeder mij een tijdlang in haar armen hield, liet Ik haar weten, dat zij mij in de schamele doeken moest wikkelen, die er voor gereed lagen. Dat is gebruikelijk bij alle kinderen. Mijn lieve Moeder deed dit met grote bevalligheid, liefde en blijdschap. Haar blijdschap was niet zonder bitterheid; want tezelfder tijd zei Ik tot haar hart: "Nu bindt gij, Moeder, uw Zoon met schamele doeken, maar weet, dat er andere windsels voor mij klaar liggen. De tijd zal komen, dat Ik zonder medelijden met koorden en kettingen geboeid zal worden!"

Ach, wat een smart berokkenden die woorden aan het onschuldige hart van de lieve Moeder!

Toen Ik mij in die doeken gewikkeld zag, voelde Ik de smart van een volwassene, die in boeien geslagen wordt. Ik offerde dit leed aan mijn Vader op en zei Hem: "Zie, Vader, uw geliefde Zoon in windsels gewikkeld! Zie, nu ben Ik vastgebonden en werkelijk van elke beweging beroofd! Ik bid U, dat Gij in uw welbehagen, omwille van mijn leed de onvoorzichtige zielen zoudt verlossen van de boeien van de zonde, waarmee ze zich zo gemakkelijk laten ketenen. Zij vinden het middel niet, waardoor zij zich van de banden van ongerechtigheid kunnen bevrijden. Zij zouden er verlost van willen zijn, maar zij vermogen het niet. Geef hun daarom, mijn liefste Vader, de genade en de kracht daartoe.

In alles stemde mijn Vader toe. Inderdaad bevrijdt Hij dagelijks zulke zie-

Engelen aanbidden de mens geworden Zoon van God

len uit de strikken van de zonde. Zij bemerken het nauwelijks. Dat zijn de zielen, die zich niet uit volle boosheid, maar uit onvoorzichtigheid door een of andere gedachte of drang laten meeslepen en daardoor in de zonde terecht komen. Maar met vastbesloten wil verlangen zij van die kwaadaardige strikken verlost te worden. Mijn Vader laat niet na, die zielen bijzonder te helpen. Velen zullen krachtens mijn gebed van de boeien van de zonde bevrijd worden.

In de armen van de H. Jozef

Ingepakt in schamele doeken, moest Ik in de krib van de dieren gelegd worden. Vooraleer mijn Moeder dit deed, legde zij mij door mijn innerlijke stem aangespoord in de armen van de H. Jozef. Hoe groot de blijdschap van zijn ziel was, kunt gij u voorstellen, wanneer gij bedenkt, dat hij met zekerheid wist, dat Ik de Zoon van God ben en van zijn allerreinste bruid Maria. Ik vulde de gelukkige ziel met vreugde en zaligheid. De H. Jozef kwam in een liefdesvervoering. Tranen van vreugde liepen uit zijn ogen en hij scheen in een paradijs van gelukzaligheid te zijn. Maar met die vreugde ondervond hij ook bitterheid, omdat hij zag, hoe arm Ik was. Hij wilde mij helpen, maar vermocht het niet.

Ik was ook verheugd, als Ik die heilige ziel in de hemelse zaligheid zag. Hij hield immers zijn God in zijn armen. Maar Ik was ook droef, omdat Ik zijn smart zag, mij niet te kunnen helpen, zoals het betaamde. Ik offerde de vreugde en het leed aan mijn Vader op en bad tot Hem, dat Hij in zijn welbehagen al de onschuldige zielen zou willen troosten. Dat Hij mij door de instorting van zijn Goddelijke genade aan hen zou geven. Vooral diegenen zouden mij moeten smaken, die droef zijn bij het mediteren over mijn lijden. In alles verwaardigde mijn Vader zijn welbehagen. Inderdaad laat Hij zeer dikwijls de onschuldige zielen genieten van de zaligheid van mijn tegenwoordigheid en van de Goddelijke genade.

Jezus aanbidt als mens de Vader

Gij verwondert u voorzeker, omdat gij bemerkt, dat Ik, alhoewel eveneens God en gelijk aan de Vader, Hem om al die dingen bid, waarvan in dit boek sprake is. Als God zou Ik toch zelf naar mijn believen al deze genade en gunsten aan mijn schepsel kunnen uitdelen. Ja, het is volkomen waar, dat Ik waarlijk God ben en in die hoedanigheid gelijk ben aan de Vader. Ik ben één in wezen met de Vader. Dat heb Ik reeds aan mijn discipelen gezegd: "Ik en de Vader zijn één" (Joh. X, 30). Maar gij moet inzien, dat ik mens geworden ben en zo verenigd met de menselijke natuur. Met betrekking tot mijn mensheid sta Ik echter onder Hem. Ik ben immers op de wereld gekomen, om zijn wil te volbrengen en Hem in alles onderdanig te zijn. Daarom heb Ik, als een aan Hem onderworpen en gehoorzame Zoon, aan hem al mijn verzoeken gericht. Ik heb Hem gebeden, al mijn broeders en zusters al de genade en gunsten toe te kennen, waarvan Ik u al verteld heb en nog zal vertellen.

Verwonder u dus niet verder over dit feit, maar schaam u veelmeer en span u in, mij na te bootsen in de onderdanigheid aan schepsels, die aan u gelijk zijn. Ik heb op aarde altijd in onderdanigheid aan mijn Vader geleefd. Hoewel Ik God ben als Hij, was Ik niet alleen onderdanig aan mijn Vader; gij zult in dit boek zien, aan welke mensen Ik mij onderworpen heb en hoever uw God zich uit liefde tot de mensen vernederd heeft. De mens echter in zijn ondankbaarheid en onwil wil zich vaak niet eenmaal aan zijn God onderwerpen, maar biedt weerstand aan zijn wil. Genoeg! Hierover zal Ik u op de passende plaats verder onderrichten. (wordt vervolgd)

Dierbare zieken

Het teken van de overwinning

Als een middelpunt staat in de zee van het lijden "het Kruis van de in ziel en lichaam gefolterde Christus. Het Kruis rijst voor de blik van ons geloof op in zijn overweldigende grootheid en majestueuze schoonheid van overwinnaar van de wereld. Het Kruis reikt van de aarde tot in de hemel en strekt zijn armen uit over de gehele mensheid. Om dat Kruis in ons midden te vestigen, daalde de Zoon Gods uit de hemel en langs het Kruis keerde Hij terug met Zijn door lijden tot onlijdelijkheid verheven mensheid".

Jezus heeft door het kruis aan de zee van het lijden onvergelijkelijke schoonheid gegeven. Ze is door het kruis geheiligd en geworden tot een onmetelijkheid van goedheid, schoonheid en aantrekkelijkheid. Jezus heeft ons in het kruis een nieuwe boom des levens geschonken, waaraan wij ons altijd mogen sterken, om zeker te komen tot overwinning over duivel, wereld en vlees.

Wees daarom, dierbare zieke, oprecht dankbaar tegenover Jezus. Toon uw dankbaarheid vooral door de daad, door het liefdevol aanvaarden en dragen van het lijden.

Maar, bid ook tot de H. Geest: allereerst, om het kruis beter te kennen en te beminnen. "De natuurlijke mens aanvaardt niet wat van de Geest Gods komt, want dat is hem een dwaasheid, en hij kan het (zelfs) niet kennen, omdat het op geestelijke wijze moet beoordeeld worden". (I Kor. 15, 16) Daarom is het kruis voor de Joden een ergernis, en voor de heidenen een dwaasheid. Er is geen kennis van het kruis mogelijk zonder de bijstand van de H. Geest. Slechts door Zijn genade, verstaat u, wat de Navolging van Christus zegt: "In 't kruis ligt ons heil, in 't kruis ligt het leven, in 't kruis ligt bescherming tegen de vijanden, in 't kruis een stroom van bovenaardse zoet-

heid, in 't kruis sterkte en vreugde van de geest; in 't kruis ligt de hoogste deugd, de voltooiing van de heiligheid. Neem dan uw kruis op en volg Jezus, en u zult ingaan in 't eeuwige leven".

Maar vervolgens, dierbare zieke, bid ook tot de H. Geest, om deelachtig te worden aan de genaden van het kruis. Jezus heeft de genaden verdiend, de H. Geest deelt ze ons mede. Er zijn verschillende middelen, waardoor de genaden van het kruis ons toevloeien: de sacramenten, het H. Misoffer, het gebed en de goede werken. Maar het is de H. Geest, die Zich van al die middelen bedient. Lees eens aandachtig wat Jezus en de H. Kerk ons daaromtrent leren aangaande de sacramenten.

Met betrekking tot het Doopsel zei Jezus tot Nicodemus: "Voorwaar, Ik zeg u: zo iemand niet herboren wordt uit water en de H. Geest, kan hij het Rijk Gods niet ingaan".

En de H. Kerk bidt in de wijding van het doopwater: "Zend, Almachtige God, de Geest van aanneming tot herschepping van de nieuwe volken, welke de bron van het Doopsel U zal baren... Dat de H. Geest zich gewaardige, door de geheimnisvolle inmenging van zijn Godheid, dit water te bevruchten, dat bereid is voor de wedergeboorte van de mensen, opdat uit de onbevlekte schoot van de Goddelijke doopvont een geheiligd en tot een nieuw schepsel herboren kroost te voorschijn kome... Dale in al het water van deze bron neer de kracht van de H. Geest".

Bij de bediening van het H. Vormsel smeekt de bisschop: "De H. Geest kome over u en de kracht van de Allerhoogste beware u voor de zonde... Almachtige, eeuwige God, zend over hen Uw Heilige Geest met Zijn zeven gaven, de Vertrooster uit de hemel neer... Geef dat de H. Geest nederdale in de harten van hen wier voorhoofden wij met het heilig chrisma gezalfd, en met het teken van het H. Kruis getekend hebben..."

In de H. Mis wordt de H. Geest aangeroepen als de Macht, die het brood en de wijn zal veranderen in 't Lichaam en Bloed van Jezus: "Kom Heiligmaker, Almachtige, eeuwige God en zegen dit offer, dat tot verheerlijking van Uw heilige Naam bereid is".

Dat ook in het sacrament van de Biecht de genaden ons worden meegedeeld door de H. Geest blijkt uit de woorden, die Jezus sprak bij de instelling: "Ontvangt de H. Geest: wier zonden gij zult vergeven hun zijn ze vergeven en wier zonden gij zult houden, hun zijn ze behouden". (Joh. 20, 23)

En de H. Kerk wil er ons aan herinneren, door dinsdags na Pinksteren in de Postcommunio te bidden: "Moge de H. Geest onze harten, zo smeken wij, Heer, door de Goddelijke Sacramenten herstellen: want Hij juist is de vergiffenis van alle zonden".

Bij de bediening van de laatste zalving, het H. Oliesel, bidt de H. Kerk: "Wij bidden, U, onze Verlosser, genees door de genade van de H. Geest de zwakheden van de zieke, en heel zijn wonden, en vergeef zijn zonden en verdrijf van hem de smarten van ziel en lichaam..."

Ook zet Jezus door de H. Geest zijn Priesterschap voort: Hij maakt de uitverkorenen tot wezenlijke deelgenoten van zijn Priesterschap op het ogenblik, waarop de bisschop zijn handen over hun hoofden uitstrekt, om de H. Geest over hen af te roepen.

In de H. Mis voor bruid en bruidegom houdt de H. Kerk aan de pasgehuwden de verheven en troostrijke waarheid voor, dat tussen hen beide een verhouding is ontstaan als tussen Jezus en zijn Kerk en zij wijst hun op de plichten, die daaruit voortkomen. Maar evenals Jezus alles voor zijn Kerk is door de H. Geest, en de Kerk door de H. Geest Jezus dient, zo zullen man en vrouw ook slechts door de H. Geest in de edele verhouding kunnen blijven waarin zij door het sacrament van het Huwelijk tot elkaar zijn gebracht.

Dierbare zieke, ik las eens het volgende verhaal van een priester-missionaris: "Antonia, een Indisch meisje, was nog niet lang gedoopt, maar ze was een voorbeeld voor de andere kinderen.

Op zekere dag na het H. Misoffer werd ik geroepen. 'n Man kwam haastig naar me toegelopen. Bijna buiten adem vertelde hij me met horten en stoten, dat onze Antonia een ongeluk was overkomen. Ze had zich vreselijk gebrand. Ze was bezig geweest met het vuur aan te maken om rijst te koken. Plotseling hadden haar kleertjes vlam gevat en het was haar niet gelukt ze uit te doven. Moeder was juist naar de bron, om water te halen: iemand anders was er niet in de nabijheid. Daardoor kwam het, dat Antonia hevige brandwonden opliep.

Toen ik bij haar kwam, keek 't arme schepseltje me dankbaar aan: "Vader, geef me een kruisbeeld" lispelde ze zachtjes. Dat waren haar eerste woorden. Ik kon dadelijk zien, dat ze er niet meer bovenop zou komen. Daarna bereidde ik haar zo goed mogelijk op Biecht en H. Communie voor. Met mijn hulp sprak ze, ondanks de vreselijke pijnen, haar biecht. Wat was ze daarna gelukkig! Met roerende godsvrucht ontving ze de laatste H. Communie. Haar hartje jubelde.

Toen ik de hut verliet, herinnerde ze me er nog eens aan, toch niet te vergeten, haar een kruisje te brengen. Even later had ze haar kleinood. Met innigheid vereerde ze het. Voor Hem, die zóveel voor haar had geleden, wilde ze al deze pijnen lijden. Hem wilde ze dit alles offeren. Naar Hem wilde ze heengaan. Ik diende haar nog 't H. Oliesel toe. Heel gauw daarna nam O.L. Heer de kleine Antonia bij Zich in 't Paradijs."

Dierbare zieke, herboren uit het water en de H. Geest, bent u Gods kind. En de H. Geest vervult u met echt kinderlijke devotie tot Jezus' Kruis. Werk van harte met de genade van de H. Geest mee. Maak het kruisteken altijd voorbeeldig eerbiedig, 's morgens en 's avonds met wijwater.

Laat ook een kruisje wijden voor de doodstrijd.

De H. Kerk, die haar kinderen rechtstreeks van deze aarde wil brengen in de armen van de Vader in de hemel, verbindt daaraan door de wijding een volle aflaat, die verdiend kan worden in het uur van sterven. Vraag aan de priester, onder welke voorwaarden.

"Het Kruis in top
Zo varen wij
Door 't wereldtij
Ten hoge hemel op".
(G. Gezelle)

Nils Beskom, een Zweedse bekeerling, schrijft over de begrafenis van de Zweedse kroonprinses, Margaretha, gemalin van kroonprins Gustaaf Adolf het volgende:

"Roerend schone plechtigheid (1 mei 1920, Feest van Jezus' Hemelvaart) niet enkel om de lentebloemen, die men had samengebracht, noch om de levende waskaarsen, noch om de heldere tonen der gezangen, de klank van honderden klokken of de tranen in de ogen van het volk - maar omdat alles van het begin tot het einde, als doorstraald was door de symboliek van het kruis. Het kruis aan het hoofdeinde van de sluimerende prinses; het kruis van Chrysanten op 't deksel van de kist; het grote kruis van verblindend witte Aronskelken, dat vóór de kist werd gedragen, en het kruisbeeld in haar gevouwen handen, dat daar volgens haar laatste wil geplaatst werd. Die droeve plechtigheid was zo roerend schoon, omdat alles geschiedde in het teken van het kruis, het teken dat voor ons, Christenen, een teken is van leven, van overwinning en van zegepraal".

H.A. pr.

Uit de visioenen van Anna Katharina Emmerich (1774-1824) over de Kerk

H. Aartsengel Michaël

Ik zag de St. Pieter en een geweldige menigte mensen die bezig waren met de kerk af te breken. Ik zag ook anderen die weer aan 't opbouwen waren. Heel de wereld door waren er lange rijen arbeiders te zien die hand- en spandiensten verrichtten, en ik wist niet goed wat ik van het verband moest denken. De slopers sloegen hele stukken weg en er waren bijzonder veel aanhangers van sekten bij en afvalligen.

Er waren ook lieden bij die methodisch sloopten, alsof 't volgens voorschrift ging. Ze droegen witte schorten met zakken en een blauwe gordel en ze hadden troffels achter die gordel. Overigens hadden ze allerlei kleren aan. Er waren grote en dikke voorname lieden bij in uniformen met sterren, die echter zelf niet werkten, maar met de troffel op de muren de plaatsen aangaven waar moest worden afgebroken en hoe. Tot mijn grote ontsteltenis waren er bij deze vrijmetselaars ook katholieke priesters.

Soms echter, als ze niet wisten hoe af te breken, wendden ze zich voor de zekerheid tot een van hen die een groot boek had, alsof 't hele bouw- en sloopwerk daarin was opgetekend. Dan gaven ze met de troffel weer nauwkeurig een plaats aan die gesloopt moest worden, en vlug was ze neergehaald. Die lieden sloopten heel rustig en zelfverzekerd, en toch schuw en heimelijk, terwijl ze rondloerden.

De paus zag ik bidden. Hij was omgeven door valse vrienden, die dikwijls het tegendeel deden van wat hij opdroeg. Ik zag een zwart kereltje, een leek, in volle actie tegen de kerk.

Terwijl de kerk zo aan de ene kant werd afgebroken, werd er aan de andere kant weer opgebouwd, maar zonder grote overtuiging. Zo zag ik veel geestelijken, waaronder een die, zonder zich van de wijs te laten brengen, midden door de rijen van slopers liep en bevel gaf tot instandhouding en restauratie.[1] Andere priesters zag ik traag hun brevier bidden en ondertussen bijv. met een steentje aankomen dat ze als iets heel zeldzaams onder hun mantel hielden of 't aan anderen overreikten. Ze schenen allen geen vertrouwen te hebben, geen werklust, geen taak; en ze schenen helemaal niet te weten, waar 't om ging. 't Was iets vreselijks.

De lieden met de witte schort (vrijmetselaars) werkten altijd maar in stilte en omzichtig door, schuw, en om zich heen loerend, als de anderen niet toekeken.

Het hele front van de kerk was al afgebroken, slechts het Allerheiligste stond er nog.

Ik was zeer bedroefd en dacht de hele tijd: Waar blijft toch de man die ik vroeger met zijn rode mantel en witte vlag (St. Michaël) reddend op de kerk zag staan?

Toen zag ik echter een vrouw vol majesteit. Ze schreed over het grote plein voor de kerk. Haar wijde mantel had ze op de beide armen en ze zweefde stil omhoog. En daar stond ze nu op de koepel en spreidde de mantel, die straalde alsof hij met goud was bestikt, over de hele kerkruimte uit.

De slopers hadden juist een ogenblik rust genomen. Nu wilden ze weer aan de slag, maar ze konden op geen enkele manier bij de ruimte onder de mantel komen. Maar aan de andere kant begonnen de restaurateurs een geweldige activiteit te ontplooien.

Er kwamen veel krachtige jonge mensen, geestelijke en leken. Er kwamen vrouwen en kinderen, er kwamen ook heel oude, gebrekkige, vergeten mannen. En het bouwwerk werd weer helemaal opgetrokken.

Toen zag ik in processie een nieuwe paus komen. Hij was jonger en veel strenger dan zijn voorganger. 't Leek wel of hij de kerk moest consacreren, maar ik hoorde een stem die zei dat er geen nieuwe inwijding nodig was: het Allerheiligste was blijven staan. Er zou nu een heel groot kerkelijk feest worden gevierd: een algemeen jubileum en het feest ter gelegenheid van de heropbouw van de kerk. Voordat de paus met het feest begon, had hij al aanwijzingen gegeven aan zijn mensen, die bereidwillig een heleboel geestelijken van hoge en lage rang uit de vergadering verwijderden en wegzonden. En ik zag dat die woedend en mopperend de bijeenkomst verlieten. En hij nam heel andere mensen in zijn dienst, geestelijken en leken. Toen begon de grote plechtigheid in de Sint Pieter.

Uit: Schmöger, Das Leben der gottseligen Anna Katharina Emmerich, deel 2, blz. 167-169, Herder Freiburg 1873.

1. Wij denken onwillekeurig aan mgr. Lefebvre

Heer, tot wie kunnen wij anders gaan...?

door Kl. Beuker

Voor ons, leraren aan katholieke middelbare scholen, was het ongelooflijk bij monde van Kardinaal Alfrink, sprekend namens alle Nederlandse Bisschoppen, te horen dat zij niet meer verantwoordelijk waren voor het katholiek onderwijs (1966). Ouders en opvoeders waren zelf verantwoordelijk. Men hoefde echt geen profeet te zijn om te voorspellen dat dit de doodsteek zou zijn voor het gehele katholieke onderwijs. De ruïne die ons nu resteert is ieder bekend. Een zuur verdiend voorrecht, een kostbaar bezit werd afgedankt. En dat onder het mom dat wij mans genoeg waren om dit zelf te behartigen.

Maar... hier bleef het helaas niet bij. Het zou slechts een inleiding zijn op aanrandingen die het hart van de gelovigen en het Hart van de Kerk zouden raken.

De gewone gelovigen zaten echt niet te wachten op nieuwigheden. Men was rijk en tevreden met zijn Geloof en Kerk. Men zag heus wel gebreken van menselijke aard, maar men kon dit plaatsen en stelde de Kerk en Haar bedienaren niet verantwoordelijk. Men zag en hoorde wel eens iemand uitglijden, maar daar werd geen halszaak van gemaakt.

Wel hebben wij niet voldoende onderkend dat er langzaam aan krachten op gang kwamen die het voorzien hadden op onze Moeder de H. Kerk. Natuurlijk heel bedekt, gefluisterd in kamertjes, maar niet vanaf de lessenaar, laat staan preekstoel.

Maar dat katholieke blok was zo groot, het had overal invloed. De Kerk direct te lijf gaan, dat was natuurlijk niet mogelijk. Eerst wat vleugels bewerken. Onderwijs en media (K.R.O. en kranten) waren natuurlijk de meest geschikte. En wat met heel veel offers was opgebouwd daarvan zijn in 2000 alleen nog sporen te vinden.

Laten wij dit beschouwen als randverschijnselen, als een inleiding op een veel grotere ramp. Maar de pionnen en de voorhoede van de strijd waren zorgvuldig uitgezocht en heel goed uitgezet, zodat alle verzet bij voorbaat werd uitgeschakeld. Maar het moest wel zo gebeuren dat de gewone gelovigen, over wier rug de strijd moest worden gevoerd, NIETS in de gaten hadden. Nu, en dat is ragfijn toegepast. Met familie of vrienden spreken over Kerk of Geloof is een bron van ruzie geworden. Daarom vermijdt men dit en zo is men er niet meer voor geïnteresseerd. Men begrijpt al niet eens meer waar het om gaat. Het hele Christen-zijn is zo vaag geworden. Dat een Christen zich heiligt door God te beminnen en daarbij innerlijk omgevormd wordt door Zijn Heiligmakende genade, die door het ontvangen van de Sacramenten verkregen wordt, is onbegrijpelijke taal geworden. En God boven alles leren lief te hebben is voorwereldlijke taal. Wij hebben andere dingen lief.

Vandaag de dag is toch alles veel gemakkelijker geworden. Wie durft vandaag nog te spreken over de Tien Geboden? Over doodzonde? Dat doen we toch niet meer, want de Biecht is toch ook overbodig geworden. Er zijn toch bijna geen priesters meer die ons " GODS WAARHEDEN TE GELOVEN VOORHOUDEN".

Als het vergevorderde modernisme dit met succes heeft bereikt, dan kan men veilig de geplande aanval beginnen.

De Aanval

Rechtstreeks nu het Hart van de Kerk treffen. En wat is dat Hart? Dat is het geloof in de Heilige Eucharistie, het wezenlijk en waarachtig tegenwoordig zijn van onze Heer onder ons in de gedaanten van brood en wijn. En onze Moeder de H. Kerk is de Hoedster van dit kostbare erfgoed. De Heer zelf heeft dit ons nagelaten. Na Zijn Hemelvaart wilde Hij ons niet verweesd achterlaten. Hij wilde ons zelf leiden en begeleiden op onze levensweg. Daarom noemen wij dit het grote Sacrament van de liefde.

Een aanval op de Levensadem van de Kerk moet dan wel heel voorzichtig worden genomen. Wel op verschillende fronten tegelijk nu.

Eerst maar eens over het verplichte priester-celibaat. Almaar de bezwaren ervan oproepen en bedenken; de tegenstem mag niet gehoord worden. En laat het aanslaan! Het is tot vandaag de dag nog steeds effectief gebleken. Hele wijdingsjaren liepen weg. En dit heeft zo toegeslagen dat de roepingskraan bijna dichtgedraaid is. En priesters uit het buitenland laten komen, dank je feestelijk want die zijn nog Rooms Katholiek, buiten de deur houden met als smoes: taalproblemen (maak dat asielzoekers niet wijs want die weten binnen het jaar goed Nederlands te spreken, maar onze leiders maken het ons wel wijs - proberen het althans).

Dan "die vreemde taal. Is die beter dan onze moedertaal?" Spreekt wel aan. Dan "die vreemde gezangen", neen, eigentijdse liederen spreken de jeugd aan. Dat doet het ook goed. Eigengemaakte "liturgie". Helemaal het einde. Zorgen dat je goed ligt bij de jeugd. Getapt zijn, daar zwicht iedere leider helaas voor.

En nu nog de eigengemaakte "herders" erbij, pastorale werkers, en de chaos gaat komen.

Ik wil hier geen mensen veroordelen, zij bedoelen het vaak heel goed, maar zij kunnen het ook niet helpen dat zij niet de juiste leiders hadden. Maar het kwaad dat zij gaan aanrichten zal u aanstonds duidelijk worden. Nu begint het ontwijdingsproces. Wij hielden van devoties en alles wat ons hielp bij de verering van onze Heer en zijn Heiligen, wat ons dierbaar was, werd nu franje genoemd en opgeruimd staat netjes.

Onze kerken werden ontluisterd, het was geen Huis van God meer. Maar niet alleen daardoor liepen zij leeg. Neen, er was een andere oorzaak. Het geloof in de H. Eucharistie werd ondergraven. En dat gebeurde op allerlei manieren. Vie-

ringen met protestanten, dat heette toen geweldig. Dat was wat de Heer wilde! 'Alleen maar zoeken naar wat ons bindt', werd de slogan. En wat ons scheidt moet verdoezeld worden.

Daarom kon onze oude en rijke Liturgie met haar archaïstische taal niet geduld worden. Die moest te vuur en te zwaard worden uitgeroeid. Stel je voor dat deze Liturgie bleef bestaan, dan was alles tevergeefs geweest. En de Paus vroeg nog wel om 'mild' te zijn, maar de zetbazen deden anders. Hoe het mogelijk is dat tegen deze verheven manier van de H. Mis op te dragen zulk een weerzin is gekomen, dat is voor velen met mij een raadsel. Dat dit toch zo wortel heeft kunnen schieten. En dat men zich zo heeft laten afschepen met in elkaar geflanste 'canon gebeden' is niet te geloven. Wel is waar te nemen dat het sprekend lijkt op een avondmaal-viering van de protestanten. En nu zijn we er: die geloven ook niet in de werkelijke tegenwoordigheid.

En dan krijgen wij op de Tweede Kerstdag 1999 de uitkomst te horen van een programma over katholieken in de twintigste eeuw (onderzoek in opdracht van K.R.O. / R.K.K. Wat die K. betekent weet ik niet, is mogelijk een handelsnaam).

De helft van de priesters gelooft niet meer in de Heilige Eucharistie, het wezenlijke en werkelijke tegenwoordig zijn onder de gedaanten van brood en wijn. En wat betreft de pastorale werkers: daar gelooft bijna niemand meer. Maar beseft u wel welk een vernieling deze lieden onder de gelovigen bewerkstelligen? Fataal voor het leven van de Kerk. Die priesters hebben ook niet meer de intentie van de Kerk, en met de consecratiewoorden wordt ook een loopje genomen. Wat dan met de geldigheid van de consecratie??? Wat een wonder dat al die pastorale werkers, geen boodschap hebben aan het celibaat. Zouden zij allen denken aan hun goed betaalde 'baan'?

Ik heb diep medelijden met de gewone gelovigen. Zij weten het echt niet meer. Ik heb ook medelijden met de bisschoppen. Ook zij bedoelen het goed, maar zijn volkomen machteloos geworden. Ondanks dat het eigen schuld is. Men gedoogde maar en ... trad niet op. Men zag de gevaren of erkende ze althans, maar zij gebruikten de herdersstaf niet. En het lijkt wel dat hun enige zorg was: als Rome het maar niet te weten komt, de vlag maar hoog houden onder het motto: iedereen is betrokken bij de Kerk, kijk maar naar zoveel vrijwilligers.

En o wee, als gelovigen naar Rome gingen en daar precies de feiten van het verval blootlegden en vroegen om hulp. Geen verklikkerij maar een beroep doen op de leiding van de Kerk, om redding. En maar al te graag kwam de K.R.O. de bisschoppen te hulp om dergelijke lieden het zwijgen op te leggen. Kijk medemenselijkheid is prachtig, het is ook in, maar niet voor zulke mensen. Dat is aangeschoten wild en dan kun je als Kardinaal gerust voor de t.v. zeggen, ten aanhore van de hele natie: " Als kadrinaal Oddi maar niet gelooft wat de heer Beuker hem vertelt". Kijk bij zulke lieden hoef je niet van N.N. te spreken. Maar helaas maak je dan wel een onvoorziene fout. Dit horen ook andere Curiekardinalen en die willen ook wel eens wat horen. Dat was nu echt niet de bedoeling, integendeel.

Heer, waar moeten wij anders heen dan naar U en Uw Kerk?

Wij zijn nu de getuigen van de afbraak van onze kerkprovincie. Maar wij hebben de hoop niet verloren, omdat wij Uw woord en belofte hebben. Wij zullen gewoon weer opnieuw moeten beginnen.

Hoe? Het is duidelijk geworden dat wij in een schisma zitten. Als een pastorale werker, in het bijzijn van de Kardinaal ongestraft spreekt over de leer van de transsubstantiatie als afgedankt en keukentaal geworden, die niemand meer begrijpt. Als priesters niet meer de Leer van de Kerk verkondigen en herders niet meer leiden omdat zij onmachtig geworden zijn, dan is hier sprake van een duidelijk schisma. Wat kunnen wij nu doen?

Zorgen dat hier R.K. Priesters komen, die herkenbaar zijn. In het buitenland zijn er genoeg te krijgen. Wij moeten zorgen voor een volledige jurisdictie, door Rome verleend. Geen afhankelijkheid van eigen land. Woongelegenheid scheppen. Gelovigen bij elkaar brengen en wasdom afbidden. Zo moest iedere missiestatie beginnen.

Goedwillende priesters hier moet men niet vragen, die krijgen het met hun oversten te moeilijk. Er zijn er al genoeg 'gevlucht'. Ik heb aan velen dezer dagen beloofd, de nu ontstane toestand te beschrijven. Ik ga nu een aantal priesters uit een Spaanse abdij om hulp vragen. Ik hoop u op de hoogte te houden.. Wel vraag ik u om een reactie.

Weet u wat mij zo opvalt? Ik heb het voorrecht veel mensen te ontmoeten, ook zieken en thuiszittenden; wat er ook verdwenen is, de Mariadevotie niet. Die is wonderlijk genoeg niet alleen gebleven, maar gegroeid. Is Zij daarom misschien ook de Moeder van de Kerk?

Moeder Maria, Uw hulp hebben wij nu nodig.

Gij zult mijn getuigen zijn

Sprak ik u in het eerste gedeelte over de 'stervende Kerk', want dat is zij zonder de H. Eucharistie, een ander onvoorstelbaar feit dat latent bekend was maar nu duidelijk aan het licht komt, is de opvatting over abortus en aanverwante zaken, bij priesters en pastoraal werkenden.

Met hand en tand hebben wij ons verzet tegen kindermoord. Een ander woord voor deze misdaad heb ik niet. Men heeft mij voor de rechter gesleept omdat ik dit zo betitelde. Maar zonder effect, het betrof mijn persoonlijke opvatting was het oordeel.

Maar die opvatting hebben wij omdat onze Heer dit ons verboden heeft in Zijn Tien Geboden. En met ons durfden 70.000 landgenoten hiervoor hun "kop uit te steken". Wij hebben alle bisschoppen bezocht en duidelijk gezegd waarom wij ons maatschappelijk groepeerden, omdat 'anderen' het niet deden. Steun kregen wij alleen van gewone katholieke mensen. Leiders keken alleen naar de K.V.P. want die zou dit wel keren. Maar men keerde niets. Het tegendeel is waar.

Afzonderlijk voeg ik nu bij wat ik in het openbaar gezegd heb. Want dit zou de inleiding vormen van mijn aanval op

twee voorstellen van wet tot legalisatie van abortus.

Minder doden

Er kwamen dus twee voorstellen van wet.

Een van de P.v.d.A. en EEN VAN CHRISTENEN.

Het voorstel van de P.v.d.A. was duidelijk: vrije abortus.

Mevrouw Gardeniers-Berendsen van de K.V.P. en Mevrouw Hanny van Leeuwen van de A.R.P. kwamen ook met een voorstel, dat 'soepeler' was. Men moest begrip opbrengen voor een vrouw in nood en als het medisch moest.

Met het voorstel van de Heren Lamberts-Roethof had ik geen moeite. Ik zette de medicus dr. J. Lamberts onder druk door hem almaar te vragen: noemt u mij nu eens één medische reden. Dit liet ik niet los totdat hij moest zeggen: "Bij de huidige medische stand van zaken komt dit niet meer voor". Ondanks draaien van de jurist mr. H. Roethof was dit voorstel gevloerd en vreemd genoeg, het werd amper meer genoemd.

Met het voorstel van 'Confessionelen' had ik meer moeite. Zij moesten nu wel in alle haast die medische noodzaak laten vallen maar deze dames - partijen - waren toch godsdienstig en die wisten toch wel wat zij deden. Hier moest ik tegen opboksen. Ik had maar weinig tijd meer.

De Heer J. Leechburch Auwers en ik vroegen om een gesprek met Kardinaal Willebrands. Wij vroegen om hulp bij hem. Hij gaf ons zijn mening, en die was: Ja, wat de P.v.d.A. wilde dat kon niet, maar dan kon je beter voor het voorstel kiezen van de K.V.P. en A.R. Want dan vielen er minder doden.

Mijn collega ontplofte: "Maar Eminentie, liever tien doden dan honderden, is dit een methode bij de Jodenvervolging gebruikt?" Wij stonden heel gauw weer op straat. Later zagen wij lachende bisschoppen in de Sint Jan bij de uitvaart van de K.V.P. Men ging nu op in het C.D.A.

En kindermoord werd gelegaliseerd. Niemand maakt er zich nog druk om - schijnbaar. En dit grote kwaad wordt nu door tweederde deel van de priesters toelaatbaar geacht.

Ik moet dan gewoon vaststellen dat wij niet meer de getuigen van God zijn. Want Zijn geboden worden niet meer nageleefd. Hoort u nog wel eens preken over Doodzonde? Dat is als men Zijn gebod in grote zaken overtreedt. En bij het gebruik van voorbehoedmiddelen kan men toch zijn gang gaan. Daarom ook verdwenen het zesde en negende gebod. Gevolgen zijn er niet. Wat een wonder dan ook dat de biechtstoel verdween.

Doet het ook wat lijken op Sodoma en Gomorra, maar dan wat netter verpakt. En dan wordt deze trieste 'vertoning' door de Kardinaal afgesloten met zijn mededeling dat hij niet pessimistisch is over de toekomst van de Kerk. Maar dit heb ik ook al eens eerder gehoord, toen hij sprak over het herstel van het katholiek onderwijs.

Ik stel dan vast dat men zelfs geen realiteitszin bezit.

Met vele anderen heb ik overlegd: wat nu, en hoe? Bedenk heel goed dat er verzet komt op ons plan. Bezwaren tegen dit en die.

Ik stel dit voor. Zoek priesters die zuiver in de Leer zijn en echt R.K. Maar ook priesters die wat durven en te maken hebben met laster en meer. Een juiste groep priesters zie ik bij de Priesterbroederschap. Laat hun overste hier in ons land, Pater Jacqmin, onze inbreng coördineren. Ik probeer hier priesters te krijgen, eventueel uit Spanje. En dan proberen steunpunten in het land te krijgen. Helpt u mee? En hoe? Zou het ons gegeven zijn om weer getuigen van HEM te worden?

Bedenkt u wel dat als iemand ons Heilig Geloof verdedigt en de Leer van de Kerk, dan loopt men gevaar veroordeeld te worden.

Verkondigt men de grootste ketterijen, dan kan men straffeloos te werk gaan... en blijven gaan. Neemt u het geval van de priester Veldhuis van het aartsbisdom. Hij doceert Systematische Theologie aan de Katholieke Theologische Hogeschool te Utrecht. Hij moet toekomstige priesters onderwijzen, maar mist het Geloof van de Kerk. (Zie zijn boek "Over Jezus gesproken").

Niemand denkt eraan V. uit zijn ambt te zetten. Kardinaal Alfrink had geen enkel bezwaar tegen deze dwaalleer. Kardinaal Willebrands zweeg er liever over en zijn opvolgers laten het maar zo, want zij kunnen er toch niets aan veranderen. Want intussen is Veldhuis de rijzende ster aan het firmament van de nieuwe theologie geworden. Als je wat pastor wilt zijn, MOET je het lezen. (raak je wel besmet).

Maar vecht men voor de onvervreemdbare waarden, waarmee zovelen heilig geworden zijn, nl. het offerkarakter van de H. Mis, de werkelijke tegenwoordigheid in de H. Eucharistie en de noodzaak van een priester, dan loop je achter. Je telt niet meer mee.

Maar moeilijker wordt het als een aartsbisschop (mgr. Lefebvre) ook vindt dat deze kenmerken niet meer voldoende aanwezig zijn in Vaticanum II.

MAAR HIJ IS DE ENIGE NIET. Er zijn er meer. Maar hij is wel de enige die heel duidelijk gesproken heeft. Kijk, hier kan men niet omheen.

De hele meute van modernisten krijgt hij over zich heen. Van alles is over hem gezegd en verdraaid. Maar hij hield stand: vertrouwde op zijn Heer.

Blijven wij vragen: "Blijf bij ons Heer want het wordt avond en weldra valt de nacht".

Eventuele reacties kunt u zenden aan de redactie van dit blad, t.a.v. pater E. Jacqmin.

Gedachten van pater Kolbe ter overweging

"Het leven is maar kort, wij moeten de tijd goed gebruiken, wij moeten gierig zijn met de tijd. Men leeft maar één keer. Het is noodzakelijk, dat wij heiligen zijn, niet half, maar helemaal, tot meerdere eer van de Onbevlekte tot meerdere eer van God".

"De afgelopen minuut kan niet terugkeren, zelfs niet door een wonder. Zoals wij haar besteed hebben, zo zal zij in eeuwigheid blijven. Als wij haar slecht gebruiken hebben, kan zelfs een wonder het slechte niet uitwissen."

De volle aflaat bij het jubileum van het Heilig Jaar 2000

1. Een aflaat is een geschenk van God, dat elke gelovige kan verkrijgen ter ondersteuning van zijn bekering. Daarom kan een volle aflaat slechts verkregen worden, **indien men afziet van elke gehechtheid aan om het even welke zonde,** zelfs aan de lichte (dagelijkse) zonde. Zoniet dan ontvangt men slechts een gedeeltelijke aflaat.

2. Tijdens het Jubileumjaar kan elke gelovige **dagelijks** een volle aflaat verkrijgen, iedere keer als hij de vier daden stelt, die hiervoor zijn voorzien. Men kan echter **niet meer dan één volle aflaat per dag** verkrijgen, hetzij voor zichzelf, hetzij voor een overledene.

3. Voor het ontvangen van de volle aflaat bij het jubileum dient men **telkens vier daden** te volbrengen:

- een biecht; - het deelnemen aan de H. Mis, met het ontvangen van de communie; - het bidden voor de intenties van de Paus; - het vervullen van een welomschreven daad van liefde.

Het bidden voor de intenties van de Paus en het vervullen van de welomschreven daad van liefde dienen **dezelfde dag** plaats te vinden. Het is passend ook diezelfde dag deel te nemen aan de H. Mis. Het biechten dient te gebeuren binnen een gepaste tijdspanne, bv. binnen een week. Eén biecht is voldoende voor het verkrijgen van verschillende opeenvolgende volle jubileumaflaten.

4. De **H. Mis** en de **Biecht** vormen het fundament van de volle aflaat. Het afzien van elke gehechtheid aan de zonde wordt krachtig ondersteund door het intens en frequent ontvangen van beide sacramenten. Bij het ontvangen van opeenvolgende volle aflaten is het passend frequenter te biechten dan voorheen. Dit kan het beste met de eigen biechtvader afgesproken worden.

5. De beide sacramenten dienen vergezeld te gaan van **concrete daden, die getuigen van het persoonlijke geloof als lid van de Kerk.** Deze band met de Kerk wordt uitgedrukt door het bidden voor de intenties van de Paus en door het vervullen van welomschreven daden van liefde of van boete. Het vervullen van deze daden bevordert de geleidelijke uitzuivering van het hart.

6. Het bidden voor de intenties van de Paus geschiedt door het bidden van ten minste één Onze Vader, de Geloofsbelijdenis, en één Wees gegroet.

Deze intenties zijn de traditionele intenties.

7. De liefdes- of boetedaad wordt volbracht:

a. ofwel door het bezoek aan een bepaald heiligdom;

b. ofwel door het bezoek aan noodlijdenden;

c. ofwel door het volbrengen van bepaalde boetedaden.

Het bezoek aan bepaalde heiligdommen wordt gedaan bij wijze van bedevaart. Hiervoor komen in aanmerking: de grote basilieken van Rome, Jeruzalem, Bethlehem en de kerken, die voor elk bisdom aangewezen zijn. [1]

Bij het bezoek van deze heiligdommen dient men:

- ofwel een 'vrome oefening' (Kruisweg, Rozenkrans...) te volbrengen;
- ofwel een gepaste tijd te besteden aan aanbidding en meditatie, die men besluit met het bidden van een Onze Vader, een Geloofsbelijdenis (Credo, Twaalf artikelen van het geloof) en een aanroeping tot de Heilige Maria.

Het bezoek aan noodlijdenden (zieken, gevangenen, eenzame ouderen, gehandicapten...) geschiedt om het even waar. Wel dient men aan dit bezoek een passende tijd te besteden en het te volbrengen als een ontmoeting met Christus, die in hen aanwezig is.

Het volbrengen van boetedaden, die op concrete en edelmoedige wijze de uitzuivering van het hart nastreven. Dergelijke boetedaden kunnen bijvoorbeeld bestaan uit: - ofwel een dag lang afzien van iets overtolligs (tabak, alcohol...) of een dag lang vasten en een evenredig bedrag schenken aan behoeftigen; - ofwel een edelmoedige gift doen aan een instelling van godsdienstige of sociale aard - ofwel een passend deel van zijn vrije tijd besteden aan een maatschappelijke dienst of aan een persoonlijk offer.

1. Daar we in een crisissituatie zijn van desacralisatie is het aan te raden niet voor 7a, maar voor 7b en c te kiezen.

Pasen

"Dit is de dag die de Heer heeft gemaakt; laat ons juichen en ons daarover verheugen."
(Graduale, Hoogfeest van Pasen)

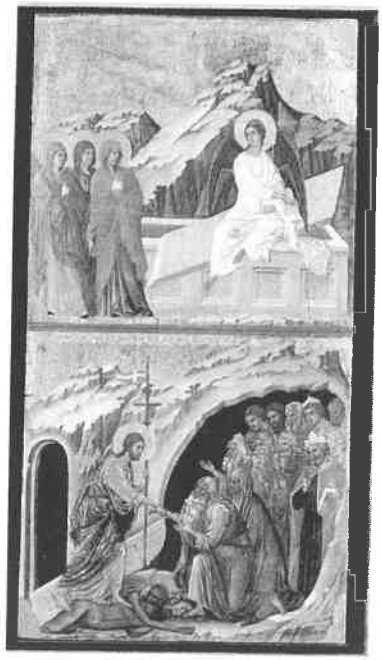

De drie vrouwen bij het graf en Christus in het voorgeborchte.

ONDERHOUD St. Clemenskerk Gerwen

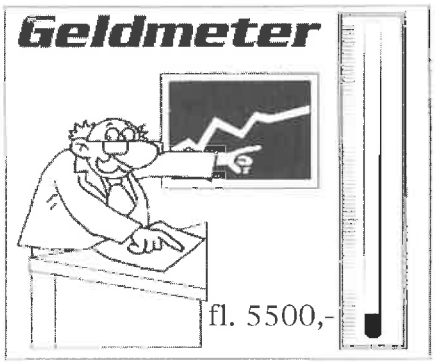

1e fase:
Dringende dakwerken aan lekkende goten en leien.

Geraamde kosten:
fl. 70.000,-.

Opgelet:

Wij lazen onlangs in de krant dat de tabaksindustrie extra verslavende stoffen toevoegt aan de tabak.

Oppassen met roken dus!

AUTONOOM HUIS VAN NEDERLAND

Gerwen: **Eerw. Heer E. JACQMIN en Eerw. Heer R. SCHMITT**
St. Clemenskerk
Priorij St. Clemens, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen Tel: 040/283 45 05
Op zondag 11.30 uur Gezongen H. Mis 040/284 30 02
Fax: 040/283 45 55

Den Haag: **Kapel O.L.V. van de Rozenkrans** (kerkschip);
Calandkade,tegenover nr. 160, 2521 AA Den Haag
Op zondag 10.30 uur Gezongen H. Mis. Tel: 070/389 65 60

Maastricht: **Kapel H. Theresia van Lisieux** (Bredestraat 2)
Op zondag 8.30 uur Gezongen H. Mis.

H. Landstichting: **Kapel Sint Jozef** (Lucaslaan 26)
Op de 2de woensdag v.d.maand 11.00 H. Mis
Op de 4de zondag v.d. maand 15.30 uur H. Mis.

Voor HH. Missen op feest- en weekdagen, catechismus, geloofsuur, ziekencommunies en retraites: contact opnemen met de priorij.
Lijst met alle priorijen van de Priesterbroederschap St. Pius X (of met die van een bepaald land) verkrijgbaar St. Clemens priorij in Gerwen, of bij de priorij van het Allerheiligst Sacrament in Antwerpen.

PENCONTACT GEZOCHT!! PENCONTACT GEZOCHT!!

Hallo,
Ik ben op zoek naar mensen die met mij zouden willen schrijven. Met het aankomende familieweekend in maart zou ik al graag wat mensen willen leren kennen die net als wij geloven en daar naar proberen te leven. 't Zou leuk zijn als we elkaar dan op het familieweekend kunnen ontmoeten.

Mijn naam is Maryke Bakker, 25 jaar en getrouwd. Mijn man heet Marcel en is 34 jaar, wij zijn 3 jaar getrouwd. We wonen in Lichtenvoorde.

Ik ben pas twee jaar geleden in aanraking gekomen met Pater Schmitt en de Priesterbroederschap. Ik sta dus nog in mijn kinderschoenen wat dat betreft. Door gezondheidsproblemen is het moeilijk echt actief aan allerlei activiteiten deel te nemen. Ik zou het fijn vinden om met andere gelovigen kennis te maken.

Mijn adres: Maryke Bakker
Neptunus 9
7131 HN Lichtenvoorde

Ik hoop dat er iemand is die het leuk vindt wat tijd te steken in een pencontact.

Groetjes,

Maryke Bakker.

PENCONTACT GEZOCHT !! PENCONTACT GEZOCHT !!

AUTONOOM HUIS VAN BELGIE EN LUXEMBURG

Brussel: **E.H. B. LORBER - E.H. T. AMSELGRUBER - E.H. C. PELLOUCHOUD**
Christus Koning Priorij Tel. 02 / 550 00 20
Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel Fax 02 / 550 00 29
Op zond. 7.45 uur H. Mis, 9.00 uur Gezongen H. Mis, 10.30 uur Hoogmis; 17.30 uur Vespers en Lof.
Door de week 7.15 uur of 18.30 uur H. Mis; zaterdag H. Mis 8.00 uur

Antwerpen: **E. H. J. VERLINDEN en E. H. C. de BEER**
Priorij van het Allerheiligste Sacrament Tel. 03 / 229 01 80
Hemelstraat 21, 2018 Antwerpen Fax 03 / 229 01 89
Op zondag 7.30uur H. Mis, 10.00 uur Hoogmis;
maandag t/m vrijdag: 18.30 uur H. Mis; zaterdag 11.00 uur;
door de week uitstelling van het Allerheiligste van 17.00 u. tot 18.15 u., rozenhoedje om 17.45 uur; op zondag 17.00 uur rozenhoedje voor het uitgesteld Sacrament.
Biechtgelegenheid: Zaterdag van 16.00 tot 17.00 uur, zondag van 9.00 tot 9.45 uur, anders op afspraak.

Gent: Sint-Amanduskapel, Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Op zon- en feestdagen 10.00 uur Hoogmis (wijzigingen mogelijk).
Biechtgelegenheid: voor en na de H. Mis. Tel. 03 / 229 01 80

Namen: Saint-Aubain Kapel, Rue Delvaux 10, 5000 Namur. Tel. 02 / 550 00 20
Zon- en feestdagen 10.30 uur Gezongen H. Mis ; op de 1ste vrijdag van de maand 19.00 uur Gezongen H. Mis, gevolgd door aanbidding van het Allerheiligste tot 21.00 uur. (wijzigingen mogelijk).

Quiévrain: Carmel du Sacré-Coeur Tel. 065 / 45 79 22
16, rue des Wagnons, 7380 Quiévrain
Aalmoezenier: E. H. Hans D. STEINMÜLLER Tel. 065 / 45 81 65
Op zond. 10.15 uur H. Mis. Door de week 8.00 uur H. Mis, zat.7.40 uur.

Malmédy: O.L.Vrouwekapel, Remonval 45, 4950 Waimes Tel. 080 / 67 86 77
Eerste zaterdag v.d. maand 18.30 uurH.Mis.

LUXEMBURG: Inlichtingen voor de HH. Missen bij 02 / 550 00 20 of (352) 46 21 19.

Activiteiten in april

zaterdag 8 april: recollectiedag in Gerwen.

zondag 9 april tot zondag 7 mei:
Evenals vorig jaar wordt in onze kerk in Gerwen een replica van de Lijkwade van Turijn tentoongesteld.
Dit jaar zal tevens in de priorij de film "De Lijkwade van Christus" vertoond worden.

Retraites in 2000 in Antwerpen:

ma. t/m zat. :
3 t/m 8 april: Geestelijke Oefeningen v.d. H. Ignatius voor dames.
22 t/m 27 mei: mariale retraite voor heren.
17 t/m 22 juli: Geestelijke Oefeningen v.d. H. Ignatius voor heren.
18 t/m 23 september: mariale retraite voor dames.

Op 12.02.2000 werd het H. Doopsel toegediend aan:
Pauline Marie Blanche Mauricette Henriette ACKERMANS (*07.02.2000).

BOEKEN:

CATECHISMUS van het Conilie van Trente, ofwel Romeinse Catechismus *f* 25

CATECHISMUS voor het aartsbisdom Utrecht, door mgr. H. van de Wetering. Herdruk Maria-Centrum, Breda *f* 7,50

KATECHISMUS voor het bisdom Haarlem, 1948, herdruk 1993. *f* 5

NEDERLANDSE CATECHISMUS, voor het bisdom 's Hertogenbosch, 1948, heruitgave 1984. *f* 15

DE GROOTHEDEN VAN DE H. AARTSENGEL MICHAEL, Meditaties ter ere van de hemelse prins der engelen, door N. Ricci; Lanaken 1986, 224 bldz. *f* 18

ZE HEBBEN HEM ONTTROOND door mgr. M. Lefebvre *f* 25

OPEN BRIEF AAN DE RADELOZE KATHOLIEKEN, door mgr. M. Lefebvre *f* 17,50

KORT CRITISCH ONDERZOEK VAN DE NIEUWE "ORDO MISSAE" Una Voce Nederland *f* 3

AMBT EN PERSOON VAN SIMON PETRUS, predicatie door pater Franz Schmidberger, Nuenen, 1988, 26 bldz. *f* 2

DE H. MIS, een miskende schat, door de H. Leonardus van Porto Mauritio, Goirle 1989, 36 bladz. *f* 4

LEIDRAAD VOOR DE BIECHT, voor volwassenen, Goirle 1989, 34 bladz. *f* 6

DE TIJDBOMMEN VAN HET TWEEDE VATICAANS CONCILIE, door Pater F. Schmidberger, Goirle, 1990, 30 bladz. *f* 4

ECÔNE, PRIESTERS VOOR MORGEN, videocassette, 45 min. VHS, Ecône 1986 *f* 80

Alle boeken en de videocassette verkrijgbaar bij: Stichting St. Jozef, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen (Nederland). De prijzen zijn excl. verzendingskosten.

Een van onze lezeressen zond ons deze brief van haar kleindochter.

Lieve Oma,

Dit gedicht heb ik speciaal voor u geschreven, een blijk van dankbaarheid heeft mij hiertoe gedreven. -Wat ik hiermee precies wil zeggen, zal ik u even uit gaan leggen. - Al van jongs af aan beheerste angst mijn leven, ik was veel met mezelf bezig en kon anderen daarom weinig geven. - Dag in dag uit was het eng om me heen, het leek zo uitzichtloos, lichtpuntjes zag ik geen. - Zo "leefde" ik jaren verder, voelde me nooit goed, sleepte mezelf voort en verloor langzaam maar zeker de moed. - Als ik dan eens bij u was vertelde u veel over het geloof, vaak ging het langs me heen, want ik zat in die kloof. - Maar u hield vol en zei keer op keer, veel mensen zullen worden gestraft, want ze bidden niet meer. - Dat zette mij aan het denken, want gold dit niet ook voor mij, als ik zou gaan bidden, zou dan misschien keren het tij? - Ik zei u dat ik wilde leren bidden en bij een volgend bezoek, kreeg ik van u een gebedenboek. - U zei: heb vertrouwen en God zal er voor je zijn, dat gaf me een houvast en voelde heel erg fijn. - Iedere dag een gebed, daar is het mee begonnen, het wad een begin waarmee ik veel heb overwonnen. - Ook kreeg ik boekjes van u waaruit ik ben gaan leren, hoe ik me nog meer tot God kan keren. - Er is mij nog een lange weg te gaan, maar ik weet nu dat God me altijd bij zal staan. - Ik hoef gelukkig niet bang meer te zijn en dat voelt alleen maar heel erg fijn. - Lieve oma, u heeft mij op de goede weg geholpen, ik kan weer verder gaan, van u heb ik ook geleerd wat het doel is van ons bestaan. - Vandaar ook oma voor u mijn grote dankbaarheid, dankzij u en onze Lieve Heer ben ik van een grote last bevrijd! - En al zal ik u heel erg missen als u straks een keer naar de hemel zult gaan, in mijn hart en mijn gedachten zult u altijd met liefde en vreugde blijven bestaan!

Oma, bedankt! en heel veel liefs van Angelique.

INHOUD

Dierbare Lezers
(pater E. Jacqmin)
2

Gedachten bij het Vormsel en een aanbevelenswaardig oud gebruik
(R.D.)
3

Het innerlijk leven van de Heiland als kind
(Jezus spreekt tot de abdis Maria Cecilia Baij)
6

Dierbare zieken
11

Uit de visioenen van Anna Katharina Emmerich over de Kerk
(Uit: "Das Leben de gottselige Anna Katharina Emmerich" Schmöger)
13

Heer tot wie kunnen wij anders gaan...?
(Kl.Beuker)
14

Gedachten van pater Kolbe ter overweging
16

De volle aflaat bij het jubileum van het Heilig Jaar 2000
17

Diverse berichten
18

Adressen Nederland
18

Boeken / adressen België en Luxemburg
19

Activiteiten
19

"Lieve Oma"
20

I.S.S.N.: 0924-6762